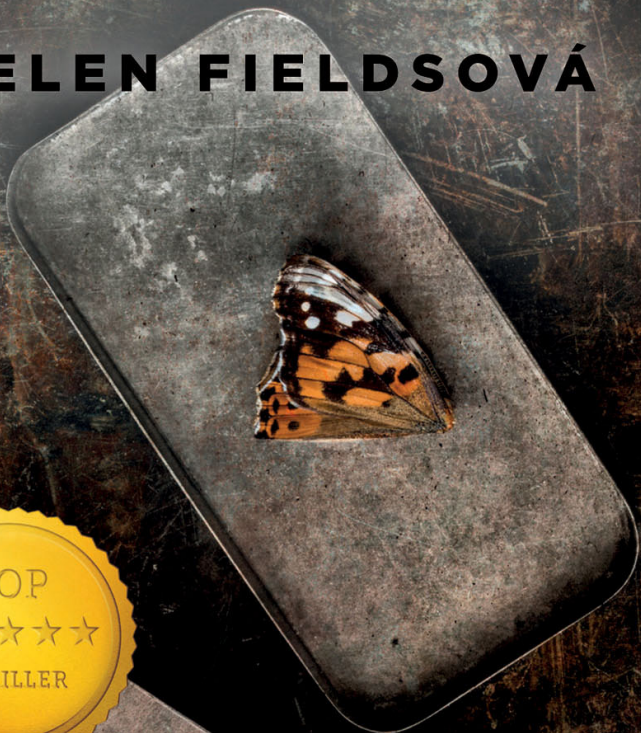

HELEN FIELD SOVÁ

DOKONALÁ SMRT

DETEKTIVKA

KNIHA ZLIN

Dokonalá smrt

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Helen Fieldsová

Dokonalá smrt – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

thrill

**DOKONALÁ
S M R T**

HELEN FIELDSOVÁ

**DOKONALÁ
S M R T**

PŘELOŽILA NELA KNAPOVÁ

KNIHA ZLIN

PERFECT DEATH

Copyright © Helen Fields, 2018

Translation © Nela Knapová, 2019

Cover Photo © Jaroslav Blaminsky / Trevillion Images

Cover design © Tereza Králová, 2019

ISBN tištěné verze 978-80-7473-863-0

ISBN e-knihy 978-80-7473-911-8 (1. zveřejnění, 2019)

Pro Sollieho,

který s každým svým nádherným úsměvem mění svět k lepšímu.

Pamatuj si, broučku – můžeš dokázat cokoliv, co si usmyslíš.

Úplně cokoliv.

Tají se mi z tebe dech.

KAPITOLA

PRVNÍ

Lilyin život byl takřka u konce, jen to ještě nevěděla. Pohládl její fotografii, kterou měl posledních pár měsíců postavenou vedle postele. Nakláněla se na ní z břehu nad rybník, s úsměvem krmila kachny a neměla ani ponětí, že se její čas krátí. Do večera toho měl ještě spoustu udělat, přesto si mohl dovolit strávit pár chvil se svou truhličkou pokladů. Z nočního stolku vytáhl spodní zásuvku a do temného prázdna sáhl pro dřevěnou krabičku. Vyrobil ji ve školních dílnách, jeden z mála úspěchů v převážně promarněném období jeho života, kdy se často stěhoval a začínat v nové škole pro něj nikdy nebylo snadné.

Odsunul víko a při pohledu na útržky životů uvnitř zalpal po dechu. Brož ve tvaru snítky vřesu vykládaná polodrahokamy. Vybavil si, jak kvůli ní musel strávit hodiny úmorným hrabáním v hlíně – bez chvilky odpočinku, aby ho nezastihl déšť –, ale nakonec to stálo za to. Potom tam ležel maličký stříbrný nůž na dopisy, tak opotřebovaný, že část zatočeného vzoru na rukojeti byla ošoupaná. Mince pro štěstí, alespoň to její majitelka prohlašovala a neustále ji nosila v kapse nebo v kabelce. Což jen dokazovalo, že žádné štěstí neexistuje. A nakonec zub. Přesněji korunka, uvolněná v mukách a dramatu posledních chvil, kdy nic nešlo podle plánu. Líbila se mu hladkost jejího povrchu a ústřední role, kterou hrála v životě, jež ukončil. Kam se poděla všechna energie z těla, když smrt vykonala své? Vybavil si opět své mládí. Energie jako by měnila formu, ale nikdy zcela nezmizela. Tento poznatek nestačil na to, aby udělal zkoušku z biologie, ale byla

to cenná vědomost, na niž byl hrdý. Přemítal, jestli je možné energii umírajícího člověka vdechnout do sebe.

Mezi předměty v krabičce udělal uprostřed místo a představil si tam novou trofej. Zpracování její majitelky trvalo déle než u těch předchozích. Lily se stranila ostatních, volný čas trávila většinou s rodinou a tvrdě pracovala. Brzy na ni bude mít také upomínku, tady mezi všemi, které si vysloužil.

Zkontroloval malou lahvičku konopného oleje, jehož výroba mu zabrala celé týdny. Nahodilé nákupy malých dávek konopí namísto jednorázové koupě obrovského množství byly časově náročné, ale vyplatily se. Další postup byl převážně jednoduchý, k zádrhelu došlo pouze tehdy, když olej vyzkoušel na sobě a usnul natolik tvrdě, že další den zaspal do práce. To nebylo dobré. Měl výdaje. Tak složité posláním si vyžadovalo pečlivé finanční plánování a práci s výplatou na ruku byl nedostatek.

Zastrčil truhličku zpátky do prostoru pod zásuvkou a ještě jednou si v duchu prošel všechny podrobnosti. Auto měl připravené. Všechna světla svítala – byl by nesmysl přitahovat na sebe pozornost policie kvůli takové blbosti, jako je prasklá žárovka. Všechno obstarával v rukavicích. Veškeré zásoby. Ani jedné věci se nedotkl holou rukou. Měl nakoukáno dost kriminálních seriálů, aby věděl, že dnes už nejsou problém otisky. Usvědčit ho mohlo DNA z kožních buněk. Nechtěl se nechat chytit. Musel toho tolik udělat. Tolik lidí ho ještě potřebovalo.

Vše připraveno. Mohl si dokonce dovolit malého šlofika. Vzhledem k tomu, co všechno bude muset zvládnout, by neměl být unavený. Nejen z fyzického hlediska. Zabíjení bylo pracné. Jen debil uvěří, že smrt nastane během několika vteřin, jako to ukazují kriminální seriály. Smrt byla zpravidla pomalým striptýzovým představením. Existovaly způsoby, jak ji uspišit – výstřel, výbuch, vážné poranění hlavy –, ale holýma rukama se to nevyhnutelně protáhlo. Dušení a topení byly časově nejnáročnější činnosti a hrozilo, že člověk na-

konec sám dojde nějakého zranění. Škrábance, kopance do slabin, zlomeniny. Toho měl dost.

Lehl si na postel a zavřel oči. Očekávání k tomu patřilo. Spěchat do cíle bylo jako přečíst si nejdříve poslední kapitolu knihy. Díky vzrůstajícímu napětí a sžívání se s postavami byl pocit zadostiučinění o to víc strhující. Dříve měl potíže najít ideální oběti, a teď se vynořily hned tři najednou. Zasmál se. Znělo to drsně, třeskutě, jako když ve vzduchu vybuchne petarda. Byl to krutý zvuk, ale on nebyl krutým mužem. Ne nutně. Pouze pokud byla krutost zcela nezbytná.

KAPITOLA

DRUHÁ

„Dojdu ti ještě pro skleničku, zlato.“ Lily se vrátila z toalet v zadní části hospody. Joe se na ni usmál. Protáhla se skrz poslední dvojici mužů propíjejících se do zapomnění páteční noci, aniž si všimla, jak jí jeden z nich civí na zadek, když se natočila, aby kolem nich proklouzla. To mu nejde zazlívát, pomyslel si Joe. Měla tělo, na které člověk zírat musel, a Joe nehodlal kvůli něčemu tak malichernému vyvolávat potyčku.

„Joe, teď jsem na řadě já. Nemusíš pokaždé platit ty,“ řekla, když si sedala vedle něho. Byli na sobě v tom stísněném prostoru namačkaní a kvůli sílící vřavě, hudbě a zvukům kroků na dřevěné podlaze zvyšovali hlas.

„Šetříš si na vysokou?“ zeptal se a chopil se jejich prázdných sklenic.

„Víš, že jo,“ odvětila, „ale to neznamená...“

„A budeš dít jako mezek, aby ses stala tou nejlepší doktorkou na světě?“ Sklonil se a políbil ji. Banda holek, které s nimi seděly u stolu, obrátila oči v sloup, nesouhlasně mlskla a pod rouškou znechucení žárlila.

„Jsi blázen.“ Lily mu polibek oplatila.

„Takže nedělám snad světu laskavost, že slečně Lily Eustisové pomůžu v budoucnu zachraňovat životy tím, že svoje studium nebude muset začínat s dluhem větším o...“ obrátil oči ke stropu, jak počítal, „... osm liber a čtyřicet šest centů.“

„Vzdávám to,“ zasmála se, znovu ho políbila a potom mu zardělou tvář zabořila do krku.

„No tak jo, uhádlas to, mám slabost pro ženy v bílém plášti s fonendoskopem kolem krku. Takhle potají financuju svůj vlastní bizarní fetiš,“ poznamenal. Když se zvedal, Lily ho demonstrativně praštila do paže. Neslyšel, jak si žena, která na něj zírala, sama pro sebe uznale hvízdl. Nezaznamenal, jak dívka sedící vedle nich probodává Lily pohledem. Byl to pár, který měl oči jen jeden pro druhého.

Cesta k baru se podobala výstupu na vrchol hory. Nápoje končily rozlité na zádech, když se lidé vydávali od výčepního pultu s příliš plnými rukama. Nárokovala se místa u pultu, a pokud byl jeden zákazník nepatříčně obsloužen před jiným, zvyšovaly se hlasy. Ozývaly se hulákané požadavky na změnu hudby a stížnosti na to, že jedna ze dvou kabinek na dámských záchodech je pořád zamčená. Výčep jel bez přestávky. Joe tam trpělivě stál, na všechny se usmíval a pošlapané nohy a rýpance loktem ochotně odpouštěl. Měl Lily, která byla vším, o čem kdy snil.

V autě měl všechno, co potřebovali pro dokonalý romantický večer. Dřevo, kostky na podpal, zápalky, placatku s něčím na zahřátí a spacák. I počasí bylo vlídné. Bude chladno, ale pršet by nemělo. Dal si takovou práci, že to místo jel několik dnů předem prohlédnout. Bude se pod nimi majestátně rozkládat Edinburgh, jehož světla budou, pokud mraky dovolí, odrazem hvězd nad nimi. Konečně bude mít Lily sám pro sebe a bude jí moct ukázat, co pro něj doopravdy znamená.

* * *

Bylo příliš chladno, aby člověk mohl ležet venku nahý. To bylo to první – a nejsměšnější –, co Marka McVeigha napadlo. Obraz, který mu kamera na dronu posílala na monitor, byl na hony vzdálený čemukoliv, co si představoval, že zachytí. Zimní námrazu a holé skály, ano. Tvrdou, mdlou oblohu s horizontem zahaleným do vrstev mlhy, ano. Ležící ženu, jedno koleno pokrčené, druhou nohu nataženou, jednu ruku za hlavou, druhou napřaženou na zemi, to ne. S rezavými vlasy si pohrával vítr a dělal jí z nich před očima třepetající závoj. U nohou

měla popelavé zbytky ohně. Vedle ní ležela krabička sirek. Mark nechal dron snést se níž a snažil se přesvědčit sám sebe, že třeba rozezná, jak se jí zvedá a klesá hrudník. Nepoštětilo se. Namířil dron k její tváři, doufal přitom, že si nezadělává na obvinění z nějaké zvrhlosti, a modlil se snad ke všem božstvům, aby se jeho předtucha nenaplnila. Kéž by se mýlil. Dron byl za hřebenem mimo jeho dohled. Kontroloval jeho sestup a dával pozor, aby neslétl přímo nad ni, kdyby se vzбудila, sedla si a narazila do něj. Bližší pohled mu žádnou úlevu nepřinesl. Dron měl slušné čočky a obrazovku zaplavovaly odstíny modré, která neměla s mrazem a zimním vřesem nic společného. Patřila jejím rtům, otevřeným očím, žílám a kůži, jíž se nedostávalo kyslíku.

Mark se rozběhl, plně si vědom toho, že nemá smysl se takhle namáhat, ale z představy, že k mrtvé ženě prostě jde, čpěla neúcta. Po rukou a kolenou se vyškrábal na hřeben – delší, mírnější cesta po stezce u paty vrcholu nepřipadala v úvahu. Tekla mu krev, než ji jako nějaký figurální výjev spatřil na zemi; řádní občané Edinburghu se v dálce, pod Artušovým sedlem, tou dobou probouzeli, aniž cokoliv tušili. Nedbal sedřených kolen a pořezaných rukou, sbíhal z kamenitého svahu a přitom na ni volal.

Z dronu, který se zřítíl na zem o pár metrů vedle, byla bzučící změt plastu a kovu. Ani si neuvědomil, že zahodil ovladač. Mobil v kapse unikal jeho prstům jako myš kočce. A pak už na zmrzlé zemi klečel vedle ní, tiskl jí prsty na krk, ačkoliv věděl, že tělo takové barvy pulz mít nemůže. Navzdory jistotě, že z ní život již vyprchal, ze sebe strhl zimní kabát, aby zakryl její nahotu. Poté zavolal na policii, a jak nejvěrněji dokázal, popsal svou polohu v hornatém reliéfu, jenž se majestátně zvedal nad skotskou metropolí.

Zblízka viděl, že je dívka mladší, než se domníval, mrazivá noc jí uloupila ruměncem prozrazující její mládí. Stejně jako on, pomyslel si, balancovala nad propastí mezi pubertou a dospělostí. Na jedné straně nosu se jí v prvních paprscích zimního jitra třeptil maličkatý kamínek, který dával vyniknout umným blondatým melírům v měděných

vlasech. Téměř se neovládl a vlasy jí z obličeje odhrnul – ale potom by její oči viděl lépe a to nechtěl. Mark se postavil, aby přes hřeben kopce vyhlížel přijíždějící vozidla, ale nebyla odtamtud na dohled žádná cesta. V létě by to místo bez mrtvol skýtalo skrytou soukromou idylu. V trsech suché trávy dvacet metrů od sebe zahlédl cosi červeného a vlnícího se.

„Hned jsem zpátky,“ pronesl. Připadalo mu nezdvořilé nic neříct, byť mrtvole. Bez kabátu se do něj dala zima. Přinutil se ke klusu, aby se zahřál, a přemítal, za jak dlouho asi policie s ohledem na špatnou dostupnost dorazí. Své vlastní auto nechal přes kilometr daleko na úpatí kopců, strmé svahy a kamenné cesty byly pro cokoliv jiného než čtyřkolky nepřístupné.

Z červeného předmětu se vyklubala teplá košile z tlusté bavlny, ideální pro večery u ohně nebo v hospodě. Zvedl ji, ohlédl se na dívku, odhadl velikost a usoudil, že souhlasí. Po několika minutách chůze dolů z kopce našel na okraji balvanu viset jasně bílou podprsenku, kovové zavírání bylo na dotek ledové.

Mark uslyšel helikoptéru dřív, než ji spatřil, pleskání listů rotoru vystrašilo zvěř a odráželo se od kamenů jako ozvěna. Policie kroužila kolem, zjišťovala souřadnice místa činu a informovala o nich jednotky, jejichž modré majáčky se objevily dole. Mark donesl nalezené oblečení zpátky k dívce na vrchol kopce.

Zpoza hřebenu se vyloupala tvář, následovaná dvěma dalšími. Ten vpředu si to namířil rovnou k Markovi a podal mu ruku.

„Dobré ráno,“ pozdravil ho s lehkým, ale přesto zřetelným francouzským přízvukem. „Já jsem inspektor Luc Callanach. Předpokládám, že vy jste to nahlásil?“ Mark přikývl. „Pojďme dál od místa činu. Jak vám je?“

„Ani nevím,“ odvětil Mark. „Určitě líp než té holce.“

Tak to bezesporu, pomyslel si Callanach. Doufal, že ji smrt našla náhodou, a přemítal, jak dlouho bude zírat na její tvář na fotografických přípevněných na tabuli ve vyšetřovací místnosti. Vzbudil se někdo

někdy s předtuchou, uvažoval Callanach, že ten den má předurčeno zemřít? Podíval se dotyčný ještě jednou do zrcadla, než vyrazil z domu do práce nebo do školy, s pocitem, že se cosi ve vesmíru pohnulo? Ve chvilkovém záchvatu ho přemohl hněv na skotský mrazivý vzduch, na jeho vlhkost a šed. Dívka zemřela v ledovém chladu, takže se dívala na to, jak jí do vzduchu uniká dech. Tak by člověk odejít neměl. Byla to hořká, nemilosrdná a osamělá smrt. Mohl jen doufat, že si to neuvědomovala.

KAPITOLA

TŘETÍ

Šéfinšpektorka Ava Turnerová si i pět měsíců po svém povýšení připadala nemístně. Ne proto, že velela tolika lidem, musela se účastnit schůzí a dostala novou kancelář. Spíš ji jednoduše tížil pocit, že už nemůže jen tak vysedávat ve vyšetřovací místnosti s kávou, probírat události uplynulého dne a příležitostně, když to okolnosti dovolí, si zažertovat. Ještě méně se jí zamlouval tlak na udržování rovnováhy mezi ochranou veřejného blaha a zázračně se zmenšujícími rozpočty skotské policie. Měla dojem, že „ne“ se v poslední době stalo její automatickou odpovědí na vše. Mohou si v případě dovolit najmout jednoho odborníka navíc? Ne. Mohlo by kriminálce pomoci s prací v terénu několik strážníků obecní policie? Ne. Mohli by vyzkoušet nový software pro filtrování záznamů z bezpečnostních kamer? Co si sakra myslí, že jim na to řekne? Ne že by toho povýšení litovala. Spíš šlo o to, že každá příčka na kariérním žebříčku přeměnila její sny o konání dobra a dopadení zločinců v něco, co připomínalo nekonečný zdroj zklamání.

Zatímco její profesní působení bylo čím dál veřejnější, její soukromý život nabíral zpustlejší a čím dál více skličující podobu. Členové kriminálního oddělení měli za to, že se jim jako šéfinšpektorka příliš vzdělila na to, aby ji občas vzali do hospody, ačkoliv i kdyby se jí takového pozvání dostalo, cítila by povinnost jej odmítnout. Její vrstevníci byli zaměstnaní dětmi nebo drahými polovičkami a na družení po práci neměli chuť. Ava byla ve svém věku nejmladší šéfinšpektorkou a nebyla vdaná, takže ji nic nerozptylovalo. Její nejlepší kamarádka se zrovna

nacházela na začátku nového vášnivého vztahu, který byl stejně spalující jako chilli paprička Carolina Reaper, a nebude k dispozici, dokud si ona nebo její přítelkyně nevzpomenou, že za dveřmi jejich ložnice stále existuje okolní svět. Cenou za úspěch jsou zjevně nekonečně dlouhé pracovní večery. Ava upřeně pozorovala telefon na svém stole a moc dobře věděla, že by si neměla přát, aby zazvonil, protože její potřeba mít co na práci mohla být ukojena pouze na úkor někoho jiného.

Seržant Lively, kterému táhlo na šedesát a politická korektnost mu nic neříkala, vpadl dovnitř bez zaklepaní. Ava zvážila, že mu připomene dobré mravy, podle nichž se sluší úmysl k někomu vejít předem ohlásit, ale společnost jí přišla vhod, a tak ho nijak nenapomenula.

„Našel jste inspektora Callanacha?“ zeptala se.

„Jo. Nejdřív jsme se šli podívat na hajzly. Většinou se motá někde poblíž zrcadla. Tentokrát ale byl kupodivu v terénu a dovopravdy něco vyšetřoval.“

„To stačí, Lively. Pokud jste si už dostatečně zaryl, mohl byste mi sdělit, k jakému případu byl váš nadřízený přivolán,“ podotkla.

Lively se zakřenil. S Callanachem od začátku neměli nejlepší vztah, byť poslední dobou se spokojovali s tím, že se sobě navzájem nenuceně vyhýbali a sem tam se počastovali nějakou urážkou. „V kopcích u Artušova sedla se našlo tělo. Bude se to muset prošetřit, ale podle předběžnejch zpráv nešlo vo cizí zavinění. Na místě činu byla soudní lékařka. Tělo nenese žádný zjevný zranění ani známky násilí. Už ho odvezli na pitvu. Zbejvá určit totožnost. Až budeme mít jméno oběti a sdělíme to rodině, bude to asi dost jednoznačný. Nic, čím byste se musela zatěžovat.“

„Stejně, řekl byste inspektoru Callanachovi, aby mě přišel informovat, až se vrátí? Chtěla bych mít přehled,“ odvětila Ava. Podívala se na hrnek v seržantově ruce. „Nepřepokládám, že by to kafe bylo pro mě?“ usmála se.

Lively si pořádně lokl. „Pardon, šéfko, já bych vám taky jedno udělal, ale vim, že to se dneska nesluší. Přece byste nechtěla, aby si lidi

mysleli, že vod svejch podřízenejch čekáte, že vám budou vařit kafe. To se už dneska u policie nenosí, že jo.“ Odešel.

Ava se opřela na židli a proklínala adrenalin, který se jí při zmínce o novém vyšetřování vyplavil v těle. Policisté platili za svoji práci tuhle zvrácenou a smutnou daň, cítit místo potěšení nudu, když neměli co dělat. Že na Artušově sedle někdo zahynul, byla tragédie a Ava s radostí slyšela, že k tomu nedošlo cizím zaviněním, ale potřebovala se zaměstnat něčím jiným než schválením výroční večeře kriminálního oddělení.

Nějaký šprýmař zařídil, aby se letos konala ve francouzské restauraci – odhadovala to na sarkastickou poctu inspektoru Callanachovi, jehož francouzsko-skotský původ byl stále terčem vtipů. Ty po stanici kolovaly od okamžiku, co před rokem přestoupil ke skotské policii od Interpolu. Utahovali si z jeho přízvuku, což ovšem nebylo nic proti posměškům, které musel snášet, když se tím dozvěděl o jeho minulosti manekýna. Callanach měl tvář, na níž bylo těžké nezápat, a ženy to také často dělaly. Jeho tmavé oči, dlouhé řasy, silná čelist a olivová pleť ve Skotsku nikdy nemohly splynout s davem, což Avu nepřestávalo bavit, když spolu byli ve společnosti. Tedy když spolu bývali ve společnosti, opravila se. Od jejího povýšení hráli takovou tu trapnou hru, kdy si neustále říkali, že by brzy měli něco podniknout, ale nikdy neupřesnili co a kdy.

Už měla telefon v ruce, aby Callanachovi zavolala, když začal zvonit. Rychle si ho přiložila k uchu. „Turnerová,“ vypálila.

„Proboha, to se musíte ohlašovat takhle? Nerada bych, aby lidi zavolali na kriminálku a nabyli dojmu, že jste uprostřed krize, ještě než se vám vůbec představí. Nejsme uprostřed krize, že ne?“ pronesla komisařka Overbecková.

„Ne, komisařko,“ odpověděla Ava. „Pardon, zrovna jsem se vám chystala...“

„Dobře, dobře. Mám tu užší výběr kandidátů na tu otevřenou pozici inspektora. Říkala jsem si, že byste měla mít šanci se na ně před

pohovory podívat, takže vám ten seznam odpoledne pošlu. Kdybyste mi během zítřka mohla dát vědět, co si o nich myslíte, bylo by to skvělé. Dostala jste pozvánku na společenský večer s radními, ale bylo mi řečeno, že se ho nezúčastníte. Důvod?“

„Aha, to je dnes večer? Jsem objednaná u fyzioterapeuta. Nechtěla jsem si kvůli tomu brát volno v pracovní době, tak jsem si to domluvila na večer. Když to zruším, budu muset další měsíc čekat,“ vysvětlila Ava a byla ráda, že ji komisařka zpovídá po telefonu, a ne osobně. Přes roky pozorování, jak lidé při výslechu přesvědčivě lžou, si tuto dovednost ještě neosvojila.

„No to máte do prdele pravdu, že si kvůli masáži nemáte brát volno z práce. Teď už to asi změnit nepůjde, ale v budoucnu pamatujte na to, že tohle k vaší funkci patří. Příští setkání nezmeškejte. A držte ty celkové přesčasy nízko i následující měsíc. Pro jednu jsme v rozpočtu, což znamená, že mě neopruzuje rada. Tak bych to chtěla udržet i dál,“ štípavě pronesla.

„Dobře, komisařko,“ odpověděla Ava už hluché lince. Napsala e-mail Ailse Lambertové, edinburské vrchní soudní lékařce, aby ji požádala o informace k tělu z Artušova sedla, a potom si dovolila podívat se, co dávají v kině. Upřednostňovala staré klasické filmy, které občas promítali kolem půlnoci, ale teď by se spokojila s čímkoliv, u čeho by s velkým popcornem nemusela přemýšlet. Měla štěstí. V jedenáct dávali *Tenkrát na Západě* Sergia Leoneho. Měla rande s Charlesem Bronsonem, což bylo proti dalšímu večeru doma o samotě zlepšení, a ve srovnání s radničním večírkem téměř jako výhra v loterii. Zaprvé by se tam nudila a zadruhé neměla sílu na to, aby jí osmdesátiletí kmeti říkali „drahoušku“, bez rozpaků ji úkolovali, aby jim došla pro další skleničku, jen proto, že byla jiného pohlaví, a libovali si v probírání svých handicapů v golfu, zatímco ona by měla stát tiše vedle a tvářit se obdivně. Komisařka Overbecková si možná zvykla hrát tyhle partie vedoucí k povýšení, ale Ava na to neměla dost tolerance ani ambic.

Znovu se otevřely dveře a opět se v nich objevil seržant Lively.

„Můžete si to odpustit?“ povzdechla si Ava. „Jestli jste si mě přišel dobírat kvůli tomu kafi, tak vám doporučuju...“ Všimla si, jak se tváří. Zpravidla kyselý, dotčený úšklebek se mu ztratil z obličeje, hrdlo měl sevřené, bylo vidět, jak se snaží promluvit, ale nedokáže ze sebe nic dostat. Uvědomila si, že se seržant Lively ze všech sil snaží nerozbrečet. „Co se stalo?“ řekla.

„Šéfinspektor Begbie,“ vypravil ze sebe. „Je mi to líto.“

Ava se postavila, věděla, co výraz na seržantově tváři znamená, ale přesto ho to potřebovala slyšet vyslovit. „Lítost si nechte a řekněte to, Lively.“

„Nevím přesně, co se stalo. Našlo se jeho auto. Nemohli už nic dělat. Šéf je mrtvej.“

Ava ucítila, jak jí hrudníkem projelo ostří bolesti. Vyrázilo jí to dech, zdrtilo ji to, emoce měly nečekaný tělesný projev. Její bývalý velící důstojník a dlouholetý přítel byl po smrti.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Na sever od města v rekreační oblasti Gipsy Brae fičel boční vítr. Odnášel s sebou hlasy a zápisníky, cuchal vlasy a dělal z té krajiny nehostinné místo. Silnice byla před vjezdem do parku uzavřená. Ava zůstala sedět v zaparkovaném autě, aby oddálila cestu k Begbieho vozidlu osvětlenému v dálce. Šéfsínspektor George Begbie, který před nedávnem odešel do důchodu, byl policistou skrz naskrz. Občas nevrlý, ohromně trpělivý, přímočarý zastánce obětí. Za všechny ty roky, co spolu pracovali, ho Ava nikdy neviděla pustit ze zřetele to, na čem doopravdy záleželo. V jádru každého případu stál někdo, kdo byl zraněn nebo něco ztratil. Šéfsínspektor za tyto lidi ze všech sil bojoval, nedbal přitom na tlak pohlavárů shora, nevěnoval pozornost tisku, ignoroval politiky. Byl bystrý jako rys a nikdy od žádného policisty neočekával, že odpracuje víc hodin, než kolik v práci trávil on.

To Begbie bránil Avu před mizogynií, která ji málem připravila o kariéru vyšetřovatelky, dal jí místo na kriminálním oddělení, a dokonce ji před nedávnem postavil mimo službu, aby mohlo být její jméno očištěno v souvislosti s porušením protokolu. Věděla, že to udělal s těžkým srdcem. Během dlouhých večerů a časných ranních hodin, které s ní trávil na místech činu, když měli nedostatek pracovních sil, se z kolegů stali blízkými přáteli. Begbie v ní viděl potenciál a nikdy ji nevyloučil z žádné schůze, ani když jako konstábl teprve začínala. Ostatní na oddělení ho měli rádi a obdivovali ho, Ava ho milovala jako oblíbeného strýčka. Strýčka, který na ni příležitostně

ječel a nutil ji pracovat tři dny v kuse beze spánku, ale přesto byl hlavním důvodem, proč u policie zůstala. Nechtěla věřit, že je pryč.

Zamkla auto a vykročila vpřed, přemítajíc přitom, proč se George Begbie, který měl v oblíbě teplé hospůdky a pohodlná křesla, rozhodl, že se rozloučí se světem právě na tomto pustém místě. Prostíralo se tu před ním Severní moře s ostrovem Cramond Island nalevo a přístavem Granton Harbour vpravo a v ledové vodě se odrážela jen táhlá šedá obloha, byl to strašlivě ponurý konec pro tak velkou osobnost.

Ava stála na začátku cesty vedoucí dolů k moři, po níž měly ke břehu přístup karavany, vozidla silniční údržby a teď i staříčkový Land Rover šéfinpektora Begbieho. Zaparkoval jej dál od pěšin, čelem k vlnám. Nikdo by se dobrovolně k muži sedícímu o samotě v autě nepřiblížil, zvláště ne k muži tak děsivě rozložitému. Ava si oblékla ochranný oděv, návleky na boty a rukavice, ačkoliv to patrně ani nebylo potřeba. Sebevražda už byla stanovena, pitva nařízena. Hadice, kterou vytáhli z okna auta, ležela nehybně na zemi stočená jako had, přesto stále vypadala zlověstně. Místo činu kryly postavené stany – spíše před zvědavými očima než proto, aby chránily důkazy – a všude se hemžily siluety techniků.

Cestou ze svahu po měkké trávě si Ava s rukama v kapsách uvědomila, že slunce zapadlo a za chvíli bude k ohledání místa potřeba celá souprava osvětlení. Mířil k ní mladý seržant s vážným výrazem a v uniformě bez poskvrnky.

„Můžete mi ukázat doklad totožnosti, prosím?“ vyzval ji.

Ava mu ho předala, příliš unavená mu vysvětlovat, kdo je.

„Kriminální oddělení?“ divil se. „Neřekl bych, že tohle spadá do vaší působnosti.“

„Seržante, pokud už jste skončil s kázáním, kde má šéfinpektorka kriminálky být a co má dělat, tak byste možná odsud mohl vyprovodit tamhle toho pejskaře. A příště se mnou mluvejte slušně. Jděte.“

„Ano, šéfinpektorko,“ řekl, zvedl si límeček kabátu a vydal se proti větru.

Ava se zhluboka nadechla. Nesnášela neurvalost, zejména tu, která pramenila z pocitu nadřazenosti. Jestli ji Begbie za všechny ty roky, co pod ním pracovala, něco naučil, tak v první řadě to, že hodnost s sebou nese zodpovědnost být laskavý a naslouchat ostatním. Zkrotila své emoce.

„Kde je doktorka Lambertová?“ zeptala se techničky procházející kolem.

„Má práci jinde,“ odpověděla žena a obešla Avu, aby si z krabice vzala nový pár gumových rukavic. Ava ji vzala za paži.

„Má práci? Zesnulý je náš bývalý šéfspektor. Na podobných místech činu strávil dvacet let, a teď se mu nebudeme věnovat přednostně? Chci vědět, co se tu stalo. George Begbie v žádném případě nespáchal sebevraždu.“

Technička zatnula čelist, vymkla se z Avina sevření a o krok ustoupila.

„Před půl hodinou dostal minibus s osmi dětmi na ledu smyk a sjel ze silnice. Dvě děti zemřely. Doktorka Lambertová se rozhodla přednostně věnovat jim. A teď s dovolením.“

„O tom jsem neslyšela,“ pronesla Ava k jejím žádům. „Omlouvám se.“

„Šéfspektorka Turnerová?“ ozvalo se za ní. Odcházející techničku minul muž, který k Avě natahoval ruku. „Šéfspektor Dimitri. Nikdy jsem neměl to potěšení pracovat s Georgem Begbiem, ale vím, že si ho jeho lidi vážili. Co kdybychom nechali techniky pracovat? Vždycky si během forenzního ohledání místa činu připadám jako páté kolo u vozu. Mohli bychom počkat u mě v autě, co říkáte?“

„To nebude potřeba, ale děkuju za nabídku,“ odpověděla Ava. „Ráda bych se podívala na tělo. Jestli dobře rozumím, tohle je váš rajon.“

„Přidělili mě sem, ale nevypadá to, že by tady bylo co prošetřovat.“ Odmlčel se a podíval se směrem k Begbieho vozidlu. „Také jsem už ztratil spolupracovníky, je to těžké. Důležité je nedopustit, aby

se z toho stalo nějaké soukromé tažení. Jakmile o tom člověk začne moc přemýšlet, svede ho to špatným směrem. Nesnažím se vás odra-
dit, ale doopravdy by bylo nejlepší nechat to na nás. Můžete se na mě
spolehnout, dohlídnu na něj, a když budete chtít nějaké informace,
stačí se zeptat.“

Ava se na kolegu šéfinpektora podívala, už o něm slyšela, ale ni-
kdy se osobně nesetkali. Mluvil tak tlumeně, až si uvědomila, že na-
tahuje krk, aby ho lépe slyšela. Takhle zblízka si všimla, že od jeho
výrazných bleďmodrých očí se dá těžko odtrhnout. Vlasy měl bílé,
nikoliv však věkem. Odhadovala, že mu je mezi padesáti a šedesáti,
ačkoliv se zdálo, že má tvář vytesanou z nějaké organické hmoty,
která nestárne. Než zareagovala na jeho návrh, objevila se vedle auta
nosítka s patologickým vakem. Přenášeli ho k čekající dodávce, která
jej měla odvést do městské márnice. Ať už vyšetřování na místě vedlo
k jakýmkoliv domněnkám, musí proběhnout pitva.

„Pojďte, doprovodím vás k autu,“ pronesl šéfinpektor Dimitri.

„Není třeba.“ Zavrtěla hlavou. „Ráda bych jeho ženu informovala
osobně, jestli nevádí. Víím, že vaši lidi s ní potom budou muset sepsat
výpověď. Ale dnes večer... Znáím se s ní. Begbie by byl radši, kdyby jí
to přijel sdělit někdo blízký.“

„Chápu,“ odpověděl Dimitri. „Moc toho nevííme, po pěšině při
pobřeží šel pár, který zaslechl zvuk motoru, přešel k silnici a všiml
si hadice táhnoucí se z výfuku. Otevřeli dveře – prý byly vzadu na
straně spolujezdce odemčené –, ale už bylo pozdě. Zavolali záchran-
ku a policii. První hlídka požádala o prověření poznávací značky, tak
jsme zjistili jeho totožnost. Obávám se, že při nezaujatém pohledu to
všechno vypadá jako klasická tragédie. Na sedadle spolujezdce leží
prázdná lahev whisky. Rádio hrálo. Nenašli jsme žádné stopy po sou-
boji, žádné rozbité okno ani zámek.“

„Děkuji,“ zamumlala Ava. „Jste moc milý, vážím si toho. Můj tým
bude zničený. Dáte mi vědět, co zjistíte?“

„Samozřejmě. Je v dobrých rukou, nebojte,“ ujistil ji.

Ava přikývla, vrazila ruce hluboko do kapes a dala se na odchod. Než nasedla do auta, ohlédlá se na burácející moře, sílu stejně ničivou a brutální, jako byla novina, kterou jela oznámit manželce George Begbieho.

Begbieovi bydleli na východ od města ve čtvrti Portobello, na křižovatce ulic St. Mark's Place a Argyle Crescent. Tradiční stavba, jejíž hnědé kameny následkem let a deštivého počasí zčernaly, vedle ostatních domů vynikala věžičkou po jedné straně. Ava si vzpomněla, jak šéf žertoval, že jeho dům je doslova jeho hradem, a budova skutečně jako malinkatá replika hradu vypadala. Se ženou to tam milovali, nastěhovali se před deseti lety, a pokud Ava věděla, nikam jinam se v dohledné budoucnosti nechystali. V budoucnosti, která byla náhle ukončena. Kdykoliv je Ava navštívila, ten dům naplňovala vřelost a smích. Její dnešní návštěva to všechno zničí. Už nikdy to nebude jako dřív. Ne pro ni a určitě ne pro Glynis Begbieovou, až jí tu strašlivou novinu sdělí. Chvilí zůstala sedět v autě, zatímco Mark Knopfler pěl o šakalech a krkavcích, a napůl čekala, že Begbieho žena, respektive vdova, vedená nějakým šestým smyslem jí vyjde ze dveří na ulici v ústrety. Neobjevila se. Ava vypnula rádio, zkontrolovala, že je upravená, a přešla pár kroků po chodníčku ke vstupním dveřím.

„Avo! To jsem ráda, že ses na mě přijela podívat, holčičko. George mi neřekl, že se staviš, jinak bych něco upekla. Pořádně mu vyčiním. Je to hlava děravá...“

„Glynis,“ skočila jí do řeči Ava. Vteřinu neříkala nic, vždycky si to představovala jako ten moment z televizního seriálu, kdy pouhá fyzická přítomnost policie přede dveřmi stačí k tomu, aby druhá strana pochopila a zachvátil ji zármutek. To se ale nestalo.

„Honem, pojď dovnitř. Vždyť tady venku zmrzneš. Mně je poslední dobou zima pořád, asi to bude věkem. Dej mi kabát. Zavolám Georgeovi, aby přijel. Bude ho mrzet, jestli tě zmešká.“

„Glynis,“ zopakovala Ava. „Pojďme se posadit.“ Teď už jí to došlo. Úsměv jí nepatrně ochabl, před odpovědí dvakrát zamrkala.

„Samozřejmě. Pojď do obýváku. Omlouvám se za ten nepořádek, zrovna jsem psala pár blahopřání. Nechtěla bys šálek něčeho teplého?“

Ava se posadila na pohovku a počkala, až se Glynis pomalu usadí na krajíček křesla.

„Je mi to líto, ale musím vám oznámit, že George byl nalezen ve svém autě mrtev. Prvotní stopy ukazují na sebevraždu.“

Ženě klesla čelist a svrátila obočí. Lehce zavrtěla hlavou. Ava to viděla už kolikrát, ten okamžik popření, odmítnutí přijmout zprávu o smrti. Čekala, až Glynis promluví. Vždy to byla nejdříve otázka. Kde? Kdy? Jak? U sebevraždy nejčastěji: Proč?

„Něco s ním bylo,“ pronesla Glynis hlasem, který byl jen jemným chvěním ve vzduchu.

Ava se na ni upřeně podívala. „Zase srdce? Dozvěděl se od doktora nějaké špatné zprávy?“

Glynis zakroutila hlavou. „O ničem mi neřekl. Pokud vím, tak se po zdravotní stránce zlepšoval. Ale posledních pár týdnů byl, já nevím, takový mrzutý. Vůbec se mu to nepodobalo.“

„Nerada se na to ptám, ale měla jste podezření, že by si něco mohl udělat? Zmínil to?“ zjišťovala Ava.

„Ne. Ne, někomu bych to řekla. Kde je teď?“

„Převážejí ho do... je na cestě k Aisle Lambertové. Dobře se o něj postará,“ ujišťovala ji.

„Na to už je stejně pozdě. V troubě má večeři. Spoustu zeleniny. Nic, co by obsahovalo moc tuku nebo cukru. Tu dietu nesnášel, držel ji od infarktu. Ale přesto vždycky bez námitek vybílal talíř. Dřív jsme si každý pátek kupovali nějaký dortík, tak jsme mlsali. Posledního půl roku žádný neměl. To mu podle mě chybělo nejvíc.“

„Glynis, víte co, zavolám někomu z vaší rodiny. Neměla byste být sama.“

„Nejdřív bych se chtěla jet podívat za Georgem, pokud by ti to nevadilo. Proběhne pitva, je to tak?“

„Ano,“ zašeptala Ava.

„Jak to udělal?“ zeptala se Glynis a ústa jí tvořila pevně sevřenou třesoucí se linku.

„Výfukové zplodiny,“ odpověděla Ava. Glynis se pokusila postavit, zapotácela se a zase si sedla. „Přinesu vám sklenici vody. Nevstávejte.“ Odešla do kuchyně a začala otvírat skříňky, aby našla sklenici, když za sebou uslyšela šoupavé kroky.

„Trpěl? Chci pravdu, Avo. Pětatřicet let jsem byla provdaná za policistu. Nemá smysl mi lhát.“

Ava pustila kohoutek se studenou vodou, aby odtekla vlahá, a přemýšlela, jak odpovědět. Manželka George Begbieho se nedala utáhnout na vařené nudli, podrobnosti případů, které kriminální oddělení vyšetřovalo, jí určitě neunikly. Bylo to břemeno, které s sebou manželství s policistou přinášelo.

„Bolest hlavy, nevolnost. Cítil, jak na něj jdou mdloby. Patrně jím projela panika, pokud byl ještě při vědomí, když si tělo uvědomilo, že má málo kyslíku. Mohl mít bolest na hrudi, zvláště s ohledem na jeho zdravotní problémy v minulosti. Ke konci ho pravděpodobně ovládla křeč,“ vysvětlila. „Je mi to strašně líto, kéž bych...“

„Nic neříkej, prosím tě,“ zastavila ji Glynis. „Teď bych ráda tu vodu.“

Ava jí podala sklenici, opřela se zády o skříňky a masírovala si spánky.

„Říkala jste, že s ním něco bylo. Mohla byste to rozvést?“ zjišťovala Ava.

„Kdosi mu opakovaně volal pozdě v noci. Několikrát na mobil, ale spoň jednou na pevnou linku. Nikdy mi neřekl, kdo to byl. Prohodil nějaký žert, aby odvedl řeč jinam. Potom nám někdo přede dveřmi nechal balíček, když jsme byli na nákupu. Bez jakékoliv cedulky. Řekla jsem mu, že by měl zavolat policii. Věděl, že je pořád terčem, vzhledem k tomu, kolik lidí poslal do chládku. Odnosl ten balík do boudy

na zahradě a pak mi řekl, že to byly nějaké mizerné reklamní vzorky. Vždycky jsem poznala, když lhal.“

„A myslíte, že právě to pro něj bylo dostatečným důvodem, aby se...?“ Ava zmlkla.

„George sebevraždami opovrhoval. Podle něj to byla ta největší krutost, které se člověk mohl na druhé lidské bytosti dopustit. Jestli máte pravdu a skutečně to udělal, tak nemám tušení, s kým jsem víc než polovinu svého života žila. Teď bych se na něj chtěla jet podívat, prosím.“

* * *

O půl hodiny později dojely do edinburské městské márnice. Ve dveřích na ně čekala soudní lékařka Ailsa Lambertová, která Glynis namísto pozdravu objala. I Ailsa zadržovala slzy, když je vedla na pitevnu. Na ocelovém stole tam pod prostěradlem leželo tělo.

„Omlouvám se, že nemůžu nabídnout žádnou vhodnější místnost. Všechny ostatní jsou obsazené. Opravdu jste na to připravená, Glynis? Formálně ho můžu identifikovat já. Nemusí to být vaše poslední vzpomínka na George,“ navrhla Ailsa.

„Potřebuju ho vidět,“ odvětila Glynis, drtíc v ruce kapesník, a zírala na tu zakrytou horu muže, kterého léta milovala.

Ailsa prostěradlo odhrnula, aby odkryla hlavu a nahá ramena. Glynis slyšitelně zalapala po dechu. Ava k ní natáhla ruku a vzala ji kolem ramen, v pokušení odvrátit zrak, ale nebyl tady prostor pro zbabělost, když Glynis musela být tak statečná. Přesto to byl otřesný pohled. Smrt nebyla nikdy tak definitivní, jako když jste jí zírali do tváře. Avšak se protivila ochablost jeho čelisti a to, jak se mu tváře svezly k uším, jako by se jeho tělo už neobtěžovalo předstírat, že je lidské. Život ho dočista opustil.

„Proč je tak červený?“ zeptala se Glynis.

„Po otravě oxidem uhelnatým se to někdy stává,“ odpověděla Ailsa.

„Můžeš potvrdit, že to je George?“

„Ano,“ hlesla Glynis. „Je to vážně on.“ Otočila se, zamířila ke dveřím a vyšla na chodbu. Ava ji nechala jít.

„Měla jsi už čas se na něj podívat, Ailso? Můžeš mi něco říct?“ zjišťovala.

„Moc ne, dostala jsem se k němu až před pár minutami. Dnešek je náročný,“ odvětila Ailsa a zase Begbiemu zakryla obličej prostěradlem.

„Slyšela jsem,“ řekla Ava. „Promiň. Potřebuje tě teď spousta rodin.“

„To ano, ale George byl můj přítel. Pracovali jsme spolu, když jsi ještě chodila do školy. Nikdy by mě nenapadlo, že budu muset provést jeho pitvu. Ale podle známek na těle je to typická sebevražda otravou oxidem uhelnatým. Třešňová barva kůže znamená, že se plynu nadýchal. Jestli jsi čekala, že ti řeknu, že ho někdo zabil a potom ho tam posadil, tak nemůžu. Nemá žádná zranění. Nebyl v tom autě nijak svázaný. Nebránil se.“

„Nic?“ divila se Ava. „Opravdu, Ailso? Znalá jsi ho ještě lépe než já, šéf by podle mě určitě takhle sám od sebe neodešel.“

„To nemůžeš vědět. Každého člověka jde zlomit, Avo. Potká ho neštěstí, někoho ztratí, přestane pracovat a najednou mu život přijde prázdný. Jednoho dne se podívá do zrcadla, zjistí, že zestárl, a to ho strašlivě vyděsí.“

„Je to zbabělost,“ namítla Ava. „Pod jeho úroveň.“

„Sebevražda je to nejlidštější a nejosamělejší, čeho se člověk může dopustit. Nemáš právo ho soudit,“ odvětila Ailsa.

Nastalo ticho. Ava natáhla k ohromnému muži pod prostěradlem ruku, zase ji stáhla a otočila se ke zdi.

„Já vím. Omlouvám se. Nemyslela jsem to tak, Ailso. Mám pocit, že jsem ho nějak zklamala. Měla jsem za ním po tom infarktu častěji jezdit. Měla jsem se ujistit, že ty změny zvládá. Ale já jsem si všimla jen svého a na něj jsem si čas neudělala.“

„Když dojde k sebevraždě, blízcí oběti mají sklony vinit za ni sebe – že něco neudělali, neřekli nebo si nevzpomněli. Nestalo se to kvůli tobě, Avo. Ani kvůli Glynis nebo jejich dětem nebo komukoliv jině-

mu. Stalo se to kvůli tomu, jak Georgeovi bylo. Upřímně neočekávám, že během pitvy něco objevím, ale spojím se s jeho lékařem, abych si ověřila nějaké poslední diagnózy. Na těle nemá nic kromě tohohle.“ Ailsa stůl obešla a nadzvedla prostěradlo na levé straně těla. „Tady na vnitřní straně zápěstí – teď už je to kvůli tomu zrudnutí těžší vidět – má patrně písmena, ačkoliv jsou dost kostřbatá. Velké N a vedle malé c. Mám podezření, že je má na ruce vyškrábané.“

„To mi nic neříká,“ poznamenala Ava. „No. Prověřím to. Teď bych měla odvézt Glynis domů. Drží se lépe, než bych předpokládala, ale je samozřejmě v šoku. Je to asi tím, že byla tolik let vdaná za policistu. Patrně celý život napůl čekala, že jí někdo přijede oznámit manželovu smrt. Bude chvíli trvat, než jí to dojde. A taky musí dát vědět zbytku rodiny. Až budeš mít kompletní pitevní zprávu, tak se mi prosím ozvi.“

„Samozřejmě. Ty by sis taky měla jet domů odpočinout. Takovéhle dny nám připomínají, že nikdy nevíme, co přijde. Každá chvíle se počítá.“

KAPITOLA

PÁTÁ

„Chtěl bych u v-vás dělat dobrov-volníka,“ řekl muž a ohryzek mu pracoval téměř nezávisle na zbytku těla.

„Víte, že vám nebudou platit, že jo? Žádné regulérní místo tu teď k dispozici není,“ pronesla žena, která měla na sobě oblečení častěji viděné na křiklavém přehlídkovém molu londýnského Fashion Weeku.

„To v-vím. Nejde mi o peníze. Jen v-vážně chci pomoct. Děláte tady skv-vělou práci,“ odpověděl.

„Vy asi máte nějaký další zdroj příjmů, že nemusíte vydělávat peníze, co?“ podotkla žena a nepokrytě nevěřícím pohledem sjela od jeho účesu k botám.

„Pracuju ještě někde jinde,“ zamumlal. „Jen jsem si říkal, že bych mohl v-vypomocť aspoň pár hodin týdně. I kdybych jen v-vařil kávu nebo v-vyřizoval papírov-vání.“

Povzdechla si, ze zásuvky stolu vytáhla list papíru a při čekání, než muž dořekne větu, mačkala konec propisky.

„Můžu si napsat vaše jméno, ale nemyslím, že tu pro vás něco bude.“

„To je v pořádku, Sian, já už to vyřídím, děkuji,“ ozvala se jiná žena, módní katastrofě položila jemně ruku na rameno a mile se usmála. „Půjdeme se posadit ke mně do kanceláře, co říkáte? Já jsem Cordelia Muirová. A vy se jmenujete?“

„Jeremy,“ odpověděl, a když vykročil za ní, cítil, jak z něj spadla tíha. Bylo jí mezi čtyřiceti a padesáti, ale díky rysům tváře, pečlivě hydratované pokožce a štíhlé postavě bylo těžké odhadnout její věk přesně. Média v této souvislosti uváděla několik různých čísel, která se musela

brát s rezervou, zato se ovšem shodovala ve chvále její neziskové organizace Crystal, konající dobro v řadě afrických zemí. Její charitativní iniciativa za čistou vodu spočívala v tom, že jednotlivé komunity učila, jak zbudovat studny, a následně jim poskytla prostředky na to, aby tuto dovednost naučily sousední vesnice, čímž vznikala síť bezpečných udržitelných vodních systémů, která se měla rozšiřovat jako životodárná pavučina, měnit životy a zajišťovat lidem lepší budoucnost.

„Tak tedy, Jeremy, předně vám musím říct, že je od vás velmi šlechetné nabídnout se nám jako dobrovolník. Sian u nás dělá takové to všední papírování a má na svět dost tvrdý náhled, ale nemyslí to zle. Doufám, že vás neodradila, ale opravdu vás musela upozornit na to, že vám nemůžeme zaplatit. Máme omezené zdroje a já dbám na to, aby se co největší procento darů dostalo k zamýšlenému cíli. Nejsem z těch, co si potrpí na přepychové kanceláře nebo nekonečné zástupy zaměstnanců.“

„Proto jsem tady,“ odpověděl Jeremy s hlavou skloněnou do klína. „Četl jsem to o v-vás. Proto bych v-vám chtěl pomáhat. V-vypadáte jako...“ několikrát mrknul a kousal si přitom spodní ret. „V-vypadáte jako slušný člověk.“

„To je od vás moc laskavé,“ pronesla. „A pokud byste nám skutečně chtěl pomoci, budu ráda, když posílíte naše řady. Můžete mi o sobě něco říct?“

Jeremy zrudl, zhluboka se nadechl a dodal si odvahy podívat se jí do očí, když na ni mluvil.

„Je mi dv-dvacet pět,“ začal. „Rád lidem pomáhám.“ Mluvil pomalu a pečlivě, vážil každé slovo. „V-vychovali mě pěstouni. Hodní lidé. Chtěl bych to dobro nějak šířit dál. Jinak také dělám zahradnické práce. O ty v-v zimě není moc zájem.“

„To asi ne,“ řekla Cordelia jemně. „Chápu, co myslíte tou potřebou šířit blaho dál. Já jsem měla štěstí. Moji rodiče byli oba z Keni, ale pocházeli ze zámožných rodin. Sem jsme se přestěhovali, když mi byly čtyři, v době, kdy rasová integrace ještě vůbec nebyla hotová věc. Můj

otec pracoval ve finančnictví. Poslali mě do slušné školy, prázdniny jsem trávila v zahraničí, vysokou školu jsem absolvovala bez jakéhokoliv zadlužení. Po promoci jsem vklouzla do korporátní mašinerie a v jejím rámci jsem pak vydělávala hromady peněz lidem, kteří měli tolik, že už víc nepotřebovali. Otrávil mě to, chtěla jsem si najít nějaký vyšší cíl, a tak jsem skončila tady. Dělán něco, co zlepšit životy lidem v Africe, a tím se pro mě uzavírá kruh. Víte co, podle mě sem skvěle zapadnete. Pro mě je v první řadě důležité pracovat s lidmi, kteří mají pozitivní přístup a chtějí něco dělat pro druhé. Tak co kdybyste přišel příští týden, byl tu pár hodin, abyste viděl, co tu děláme a kde byste se mohl realizovat, a když se vám tu bude líbit, tak bychom z toho udělali pravidelnější záležitost? Zatím mi prosím vyplňte vstupní dotazník, stačí základní osobní údaje a jméno osoby, která by nám na vás mohla dát reference, pokud někoho takového máte.“

„Mám,“ potvrdil Jeremy, přičemž si dovolil malý úsměv a přikývnutí.

„A než půjdete, uvařím vám šálek kávy, abyste na vlastní kůži zažil, jak špatnou ji dělám. Všichni tady budou nadšení, když se vaření kávy ujme někdo jiný.“

Podala mu propisku a formulář, kde se měly vyplnit základní údaje: adresa, rodné číslo, telefon, kontaktní osoba pro případ nepředvídané události, a potom zmizela; bylo slyšet jen cinkání šáleků a lžiček. Rychle to vyplnil, aby si mohl kancelář Cordelie Muirové prohlédnout. Na stole měla na čestném místě fotografii rodiny. Byla na ní se svými dětmi. Starší dívka a kluk, ačkoliv soudě dle změn na Cordeliině tváři byla fotografie pořízena už před nějakou dobou. Jeremy si předem zjistil, že dceru má pryč, na vysoké škole, a syn chodí na střední školu v Edinburghu. Skrz skleněnou stěnu pozoroval, jak do lednice vrací krabici mléka, a říkal si, jestli jí bude vadit, že tu fotografii vzal do ruky.

„Máte krásné děti,“ podotkl Jeremy, jakmile se vrátila se dvěma hrnkami zpět.

„Děkuju,“ odpověděla, položila kouřící nápoj před něj a nezdálo se, že by ji pohled na fotografii v jeho ruce nějak znepokojil. „Manžel před pár lety zemřel. Když jsme se fotili, byl už smrtelně nemocný. Dcera se s tím vyrovnala lépe než syn. Randallovi je teprve sedmnáct. Kluci podle mě v tomhle období potřebují mít u sebe dospělého chlapa, aby jim pomohl.“

„Můj otec zemřel, když mi byly dv-va,“ poznamenal Jeremy a položil fotografii zpátky na stůl. „S matkou zahynuli při nehodě autobusu. Moji pěstouni se snažili, co mohli, ale v-v pubertě je to těžké. Nebyl jsem příliš smíliv-vý.“

„Určitě jste nebyl horší než ostatní kluci v pubertě a měl jste to těžší než většina z nich. Vaši rodiče by na vás byli pyšní.“ Usmála se. „Už jste to vyplnil? Výborně. Tak co kdybyste přišel v pondělí ráno? Začínám nový projekt a byla bych vděčná za pomoc. Nic moc úchvatného, ale budu moc ráda, když tu budete.“

Jeremy se rozzářil a s třesoucíma se rukama si usrknul kávy.

„To by bylo skv-vělé,“ odpověděl. „Děkuju, paní Muirová.“

„Cordelio. Oslovujeme se tady křestním jménem,“ oznámila mu. „Mám dojem, že vás k nám přivedl osud, Jeremy. Já na osud bezvýhradně věřím. Vítejte v týmu.“

* * *

Inspektor Callanach čekal na stanici v kanceláři Avy Turnerové. Když vešla, postavil se.

„Lucu,“ řekla. „Máme nějaké novinky o tom tělu z Artušova sedla?“

„Ještě nic moc, šéfová,“ odpověděl a na její mávnutí ruky si zase sedl.

„Můžeš si tu šéfovou laskavě odpustit? Teda před ostatními to nesu, ale ne takhle mezi čtyřma očima. Víš, že jsem nesvá, když mi tak říkáš.“

„A já jsem zas nesvůj, když to nedělám,“ odvětil. „Slyšel jsem o šéf-inspektorovi. Chtěl jsem zjistit, jak se držíš, a zeptat se, jestli můžu s něčím pomoci.“

„Chceš se se mnou jet po práci opít do němoty, postarat se o to, abych se dostala bezpečně domů, držet mi vlasy, až budu zvracet, a pak u mě celou noc sedět a hlídat mě, abych se nezadusila?“ Ava si složila hlavu na stůl. „Bože, promiň. Nevím, kde se to ve mně vzalo. Všichni už to vědí?“

„Seržant Lively to ví,“ potvrdil Luc. „Takže jako by se to vyhlásilo veřejně. A udělám to, jestli bude potřeba.“ Ava se zatvářila zmateně. „Podržím ti vlasy a dohlídnu, aby ses neudusila.“

„Určitě máš na večer lepší plány,“ poznamenala Ava, ačkoliv hádala, že asi nemá. Callanach vypadal jako model, takže kamkoliv vešel, otáčely se za ním hlavy, ale kvůli falešnému nařknutí ze znásilnění kolegyně z Interpolu, kde nějakou dobu působil, se z něho stal samotář. „Stejně mám práci. Řekni mi o té dívce na Artušově sedle.“

„Jmenuje se Lily Eustisová. Devatenáct let. Po střední teď před vysokou rok pracovala, nejspíš aby si ušetřila na školné. V září měla nastoupit na medicínu na St. Andrews. Rodinu jsme už informovali. Matka, otec, jedna sestra. Zajel jsem tam, ale nevypadá to na případ pro kriminálku. Předběžný nález stanovil jako příčinu úmrtí podchlazení.“

„Jak se dostala až tam nahoru?“ zeptala se Ava.

„Tak to ještě nevíme. Auto nevlastní, žije s rodiči. Prý šla včera večer s někým do hospody a už se nevrátila. Není to u ní zvykem, ale občas se to stane, ačkoliv podle rodičů by normálně zavolala, kde přespí.“

„Mluvili jste s tím člověkem, se kterým byla venku?“ zeptala se Ava a čmárala si přitom poznámky.

„Nikdo netuší, kdo to byl. Rodiče se domnívají, že šlo o muže, ale nejsou si jistí. Sestra obvolává Lilyiny přátele, ale žádný z nich nic bližšího neví.“

„Nechme si to prozatím u nás na kriminálce. Ailsa by měla udělat Lilyinu pitvu přednostně. Průběžně mě informuj.“

Callanach se postavil. „Tak co kdybych tě dneska odvezl domů?“ navrhl. „Svoje auto tady můžeš nechat. Zítra ráno se pro tebe stavím a hodím tě sem.“

„Podle tebe teď nejsem schopná řídit? Jsem smutná, Lucu, ne opilá,“ pronesla. „Bože, promiň. Trochu to nezvládám. Díky za nabídku, je to od tebe milé, ale budu v pohodě, vážně. Musím oddělení informovat o šéfinspektorově smrti. Budou chtít slyšet všechno, co vím. Můžeš všechny svolat na třetí hodinu do zasedačky?“

„Můžu,“ ujistil ji. „Tou dobou už budeme mít záznam z dronu z případu Lily Eustisové. Zařídím, abys po tom brífinku dostala kopii.“

„Dobře, tak potom zajedeme za Ailsou společně.“ Avšak zazvonil telefon. Callanach se dal na odchod. „Počkej, Lucu,“ zavolala na něj. „Jste si jistá?“ zeptala se osoby na druhé straně linky. „Ověřila jste její totožnost? Ne, ještě ji sem nevodíte. Nejdřív si s ním musím promluvit. Je u mě v kanceláři. Dejte mi pět minut. Zavolám vám nazpátek.“

Luc stál zády ke dveřím, ruce měl vražené v kapsách, hlavu nakloněnou ke straně.

„Je tady Astrid?“ zjišťoval. „Věděl jsem, že mě nenechá na pokoji navždycky, ale že si sem napochoduje potom, co provedla...“

„Ne, není to ona,“ ubezpečila ho. Věděla, jak těžké by pro něj bylo setkat se zase s Astrid – se ženou, která ho falešně nařkla ze znásilnění. Shledání se ženou, která čekala dole, pro něj bude v mnoha ohledech ještě horší. „Lucu, nevím, co se stalo. Neřekla, proč tu je, ale na vřátnici čeká tvoje matka.“

Luc si prohrábl vlasy a hledal slova, ale žádná nenacházel.

„Nechci ji vidět,“ vypravil ze sebe nakonec, když Ava obešla stůl a přiblížila se k němu.

„To chápu,“ řekla. „Máš plné právo to tak cítit. Opustila tě, když jsi ji potřeboval...“

„Nešlo jen o to, že mě opustila. To prostě nemůžeš pochopit. Obvinili mě ze znásilnění, kterého jsem se nedopustil. Zničilo mě to. Ani jsem nevěděl, jestli mám sílu vydržet do soudu. Když nikdo jiný, tak aspoň moje matka si měla být naprosto jistá, že jsem to neudělal, že v sobě nemám nic takhle zruďného. Když odešla během přípravného řízení, začal jsem o sobě pochybovat i já. Byly chvíle, kdy jsem si

myslel, že jsem Astrid možná znásilnil a v hlavě jsem si jen vytvořil nějakou náhradní realitu. Jak jsem mohl být nevinný, když ani moje vlastní matka při mně nedokázala stát a být mi oporou?“

„Lucu, je mi líto, že je to pro tebe takový šok. Ale teď je tady, dole. Musíš pro to mít dobrý důvod. Nechceš zjistit jaký?“

„Ani ne,“ odvětil.

„Chceš, abych šla dolů a nejdřív si s ní promluvila já?“ nabídla se Ava.

„Změnila si telefonní číslo,“ řekl. „Volal jsem jí, nechával jí zprávy v hlasový schránce. Psal esemesky, e-mailly. Posílal dopisy. Když se mi pokaždé dostalo pouze ticha, byl to jen další hřebíček do rakve našeho vztahu. Trvalo to celé měsíce, Avo. Měsíce, od té doby, co ode mě odešla, do chvíle, kdy se případ rozpadl a bylo mi řečeno, že jsem volný. I kdybych dokázal pochopit, proč mě nebyla schopná před tím soudním řízením podpořit, po tom všem měla víc než rok na to, aby se se mnou spojila. Chovat se takhle k vlastnímu dítěti, to se nedá ničím omluvit nebo nějak náležitě vysvětlit.“

„Lucu, prosím tě. Já svoji matku ztratila. Když jsem se dozvěděla, že umírá, bylo už pozdě napravit všechny ty roky, kdy jsem byla příliš zaujatá sama sebou a neměla jsem na ni čas. Nikdy jsem neměla příležitost jí odpustit všechna ta malicherná příkoří dospívání, kterých se na mně v mých očích dopustila. Nechci, abys udělal stejnou chybu jako já,“ naléhala.

„Avo, tohle je můj život, ne tvůj. A nebyly to žádné malicherné křivdy. Byly to brutální rány. Žádnou chybu nedělám,“ trval na svém.

„Já ti rozumím. Opravdu, chápu tě. Ale jdi tam a postav se jí. Když nic jiného, řekni jí, jak se cítíš. Uzavři to. Přejde den, kdy to budeš potřebovat,“ přesvědčovala jej. Luc přešel ke dveřím. „Tak si s ní promluvíš?“

„Zachovám se k ní přesně tak, jak se chovala ona ke mně,“ odpověděl. „Nechám jí, ať se vyzpovídá. Může žadonit o odpuštění, říct mi, že mě potřebuje, je mi to fuk. Potom ji od sebe navždycky odstříhnu.“

KAPITOLA

ŠESTÁ

„Už v tomhle domě dýl nevydržím,“ zašeptala do telefonu Mina, Lilyina sestra. „Až rodiče usnou, musím odsud. Můžeš se se mnou sejít?“

„Míno, rodiče tě potřebují. Jestli se vzbudí a zjistí, že jsi pryč, budou strachy bez sebe,“ namítl. „Víš, že za tebou přijedu, jestli mě potřebuješ, ale nevím, jestli je dobrý nápad, abys chodila uprostřed noci ven.“

„Dusím se tady. Lilyin pokoj je hned vedle. Máma trvá na tom, že dveře k ní musí zůstat otevřené, jako kdyby se nám snad ještě víc vzdálila, kdybychom je zavřeli. Ale já jdu kolem, zahlédnu něco jejího – šálu, tužku, blbou čelenku sakra – a zase do toho spadnu. Někdy mám dojem, že už nikdy nepřestanu brečet.“

„Dobře, tak já přijedu. Počkej na mě na autobusové zastávce nahoře u vás v ulici. Ale prosím tě, nech doma rodičům vzkaz, že na chvíli potřebuješ na vzduch. Nebylo by správný riskovat, že najdou tvůj pokoj prázdný,“ kladl jí na srdce Christian.

„Máš pravdu. Nechám. Jen prosím tě přijed.“ Položila to.

Christian se šel osprchovat a převléct. Předtím byl v nějakém pochybném baru, který hostil večery autorské tvorby a v zadní části měl ukrytou kuřárnu, takže oblečení mu teď páchlo cigaretami. Mině by to bylo nepříjemné a on ji chtěl utěšit, jak potřebovala. Natáhl na sebe riflovou košili a černé džínsy, kolem krku si omotal šálu a popadl tlustý vlněný kabát. Po cestě ke dveřím čapl knížku a v autě ji hodil na zadní sedadlo. *Legenda o Ospalé díře* byla na seznamu povinné literatury pro příští semestr magisterského kurzu americké literatury na Edinburské univerzitě. Minu neustále fascinovalo, co četl.

Jeho auto se nijak nelišilo od vozidel ostatních studentů. S odřeny-
ma ušima prošlo poslední technickou kontrolou, mělo nejnižší mož-
né pojištění a vevnitř byly prakticky vidět péra vyčnívající ze sedadel,
nicméně stále bylo pojízdné a většinu času nedělalo problémy. Než
odešel z bytu, připravil horkou čokoládu, nalil ji do dvou termohrnků
(Mina dbala na ochranu životního prostředí a byla proti jednorázo-
vým kelímkům) a vzal s sebou pytlík marshmallows, který si šetřil.
Momentálně toho nemohl udělat moc, aby Mině vrátil na tvář úsměv,
ale tohle udělat mohl.

Čekala na něj v dešti a ze zastávky jí vykukovala jen hlava, jak vyhlíže-
la jeho auto. Christian zastavil, proklkl světly a rukou otřel zamlžené
okno u spolujezdce, aby viděla, že je to on.

„Nazdárek,“ pozdravil ji, když vlétla na sedadlo vedle něj. „Tak co
chceš dělat?“

„Mohli bychom chvíli jen jet?“ navrhl Mina. „Potřebuju mít do-
jem, že se někam posouvám. Všechno ostatní se zastavilo.“

„Jasně,“ řekl, „nemusíme ani mluvit. Kam pojedeme?“

„Dovez mě, co nejbliž Artušovu sedlu to půjde,“ odpověděla. „Mu-
sím se tam podívat. Chci pochopit, proč to Lily do háje udělala.“

Christian jí nejdříve podal hrnek horké čokolády a potom se rozjel.

„Mino, vážně tam chceš jet? Lily by určitě nesnesla pomýšlení na
to, že se takhle trápíš.“

„Jenže tys ji nikdy nepotkal, tak mi prosím tě neříkej, co by snes-
la a co ne. Panebože, Christiane, promiň. Nevím, co to do mě vjelo.“
Mina se odvrátila a dívala se z okna spolujezdce. „Začínám pochybo-
vat, že ještě znám sama sebe. Do hajzlu, hele, můžeš mě vyložit, jestli
chceš. Chápu, jestli se chceš vrátit domů. A děkuju za tu čokoládu. Ne-
zasloužím si ji. Ani tebe.“ Mina si rukávem mokrým od deště otřela oči.

Christian se podíval na její nahrbená ramena, na vlasy, které za
posledního dva a půl dne od chvíle, kdy se objevilo tělo její sestry,
nepřišly do styku se sprchou ani hřebenem, na chodidla zkroucená

k sobě, jako by se její tělo doslova snažilo zmizet. Sáhł do přihrádky ve dveřích u řidiče a vytáhl marshmallows.

„Já tě v tom nenechám,“ ubezpečil ji. „Ale trvám na tom, aby sis dala aspoň tucet těchhle. Potřebuješ cukr a kámoše. Budeš se muset víc snažit, pokud mě chceš donutit vzít roha, jenom odsekávání na to nestačí.“ Mina se otočila zpátky na něj a ze všech sil se přiměla usmát. „Jestli potřebuješ jet na Artušovo sedlo, tak tam pojedeme. Když člověk ztratí někoho, koho miluje, nejde jeho chování nějak soudit. Jen se snaží přežít jeden den po druhém. Třeba něco ucítíš. Můžeme to zkusit.“

Jeli patnáct minut, než Christian zaparkoval na Queen's Drive, co nejbliže té části Artušova sedla, kam se chtěla Mina podívat, větší problém než doprava jim dělal déšť. Byla černočerná tma, ani světelný smog města si tam nedovolil dosáhnout. Vypnul motor a zůstal potichu sedět, čekal, až se Mina rozmluví.

„Co tam nahoře Lily dělala?“ zašeptala. „Nikdy předtím se mi nezmínila, že by tam byla. Lezly jsme tam jako děti a myslím, že tam jednou byla se školou. Ale v prosinci v noci?“

„Řekla vám policie něco nového?“ zeptal se.

„Volali, že zítra budou předběžné výsledky pitvy. Jinak ale žádný posun. Nikdo se jim nepřihlásil s tím, že byl s ní. Nikdo z Lilyiných kamarádů neví, s kým šla ven.“ Ponořila kousek marshmallow do horké čokolády, počkala, než se naplň rozpustí, a potom ho strčila do pusy. „Tohle je fajn,“ pronesla. „Díky, že jsi pro mě přijel.“

„To je v pohodě,“ řekl. „Chtěl jsem ti pomoci. Jen jsem nevěděl, jestli nepotřebuješ prostor nebo být jen s rodinou.“

„Potřebuju pochopit, jak mě mohla opustit!“ vyhrkla Mina a z úst jí vyletěly kousičky marshmallow. Zaskočilo jí, nahnula se dopředu a rozlila si horkou čokoládu na džínsy, načež hrnek upustila pod nohy.

„Mino,“ ozval se Christian mírně.

„Promiň, umyju ti to tu,“ vzlykala, rukama si svírala břicho a vlasy jí padaly do tváře.

„Neomlouvej se. Pojď sem,“ řekl a protáhl jí levou paži kolem ramen, druhou rukou ji vzal za pravou paži a přitáhl ji k sobě. Objal ji a hladil po vlasech. „Jen se vyplač,“ zašeptal. „Jsem tu s tebou.“

Mina se poddala jeho utěšování, položila si hlavu na jeho hrud a zvedla stavidla. Zatímco plakala, Christian ji jemně kolébal, s obličejem zabořeným v jejích vlasech ji pevně držel a pokoušel se potlačit nával vlastních emocí. Byla tak křehká a snažila se vstřebat tak nesnesitelně těžkou ránu. Minuty ubíhaly. Její vzlykot zeslábl a nahradilo ho škytání. Čím víc se snažila ho potlačit, tím víc to jejím tělem otřásalo.

„Já to nezvládnou,“ zašeptala a hlas se jí zadrhl v krku. „Nikdy ji nebudu moct nechat jít. Je to, jako by umřela i mamka. Zestárla mi přímo před očima. Jako by jí gravitace zkřivila tvář do šedé masky. Ani to nedokážu popsat.“ Christian ji nechal mluvit. Věděl, že nemá cenu jí říkat, že bude lépe. Také ztratil někoho, koho miloval, a takhle brzy člověka nemohlo utěšit nic. Mina se od něj odtáhla, aby se mu podívala do tváře, a přitáhla si kolena k hrudníku. „Pořád si říkám, jestli by bylo lepší nebo horší, kdyby byla nemocná. Mohla bych se s ní rozloučit, držet ji za ruku. Ale takhle ani nevím, jestli... jestli měla strach. Chci říct, bože, co když tam nahoře vážně chtěla umřít? Myslíš, že tam vážně mohla jít proto? Jak se s něčím takovým lidi vyrovnávají? Jako by se z nás stal jen příběh o nás.“ Zase se rozbřečela, zmučený výraz zastřel tvář lehkovážné dívky, kterou Christian obvykle vídal. „Do prdele, vždyť oni do ní teď někde řežou. Někde tam je. Lily teď leží na nějaké kovové desce, celá rozřezaná. Nemůžu jí nijak pomoci. Nemůžu jí říct, že ji mám ráda, nemůžu jí říct, aby nebyla tak blbá a sobecká. Asi ji nenávidím. Nenávidím ji za to, že mě opustila. Jak ji můžu nenávidět, když je mrtvá? Jako kdyby ve mně všechno hnilo.“

Mina prudce otevřela dveře a vrhla se ven, zastavila se až v příkopě, kde začala zvracet. Christian vyběhl za ní a zachytil ji tak akorát včas, aby následkem návalů nepřepadla dopředu. Ještě dvakrát se vyzvrátila, než se jí tělo uvolnilo a dokázala se zase narovnat.

„Měl bych tě vzít domů,“ promluvil. „Tohle ti nepomáhá. Musíš to brát den po dni, hodinu po hodině. Až bude mít policie nějaké odpovědi, bude to lepší. Pojd,“ vyzval ji a s rukou kolem jejích ramen ji vedl zpátky k autu. „Budu tady, ve dne, v noci, kdykoliv si budeš potřebovat promluvit.“

„Děkuju,“ zachraptěla. „Jsem vděčná, že tě mám. Slib mi, že mě nepustíš. Bez tebe bych to nezvládla.“

KAPITOLA

SEDMÁ

Callanach odhodil klíče a šel do kuchyně, kde automaticky sáhl po moka konvici, jen stěží potlačil chuť otevřít si lahev čisté sladové whisky, kterou tam měl už celé měsíce. Zpravidla tvrdý alkohol nepil, ale jestli měl někdy důvod to změnit, bylo to právě teď.

Véronique, jeho matka, seděla na pohovce, kabát zapnutý až po bradu, kabelku na klíně, a oběma rukama svírala její ucho, jako by mohlo uletět. Callanach zíral na její siluetu proti francouzskému oknu ve svém bytě na Albany Street, jen pár minut chůze od oblíbených restaurací a barů na York Place, které ale sám navštěvoval jen zřídka. Patnáct měsíců od nástupu ke skotské policii v Edinburghu se v tom bytě stále zabydloval. Před dvěma lety ho Interpol postavil mimo službu, když ho kolegyně obvinila ze znásilnění, a to jeho kariéru poslalo ke dnu. Zůstalo při něm stát jen pár přátel, ještě méně kolegů, ale nejvíc ho ranilo, že ho opustila matka. Přesto ji stále miloval. Proto si ji nemohl zase pustit do života. Přenést se přes bolest, kterou mu způsobila, bylo dost těžké už napoprvé. Nemohl riskovat, že to bude muset absolvovat znovu.

Míchál kávu a přemítal, jestli ji matka stále pije s mlékem. Byla přílišně hubená, toho si všiml nejdřív. Naposledy ji viděl v Lyonu. Propustili ho na kauci, ale měl přísně omezeno, kam mohl chodit a s kým se směl stýkat. Objevila se u něj na prahu s věcmi na přespaní a proslovem, že to dobře dopadne a že se ta obvinění brzy vypaří jak pára nad hrncem. Předpověď se ovšem nenaplnila. Jeho svět byl pořád vzhůru nohama. Matka u něho zůstala dva týdny, atmosféra doma byla kaž-

dým dnem tíživější, jak čekali, než francouzský státní zástupce dostane rozum a uvědomí si, že to je celé jen zákeřná lež pramenící z ženiny posedlosti jeho osobou.

Matka se mu vzdalovala, nejdříve psychicky, den ode dne byla zamlklejší, naděje z ní vyprchávala téměř viditelně, a potom prostě zmizela a už o ní neslyšel. Nespojila se s ním, ani když se Astrid Bordeová rozhodla, že u soudu nebude vypovídat, a on byl prohlášen za nevinného. Jako by pro ni neexistoval. Callanach se dlouho trápil, ale už se smířil s tím, že ji ztratil. A teď tu seděla, pouhý přízrak ženy, kterou si pamatoval, stěží schopná podívat se mu do očí, i její hlas byl jen slabou ozvěnou té sebejisté, veselé ženy z jeho vzpomínek.

„Mléko? Cukr?“ zeptal se jí francouzsky a v hlavě si to překládal zpátky do angličtiny, jako by ve Francii nikdy nežil.

„Nic, děkuju,“ odpověděla zdvořile.

Odnesl hrnky s kávou do obývacího pokoje, postavil je na konferenční stůl a sedl si do křesla naproti, aby mezi nimi zůstala bariéra. Vytáhl z kapsy telefon a položil ho na područku. Nechal Avu na stanici podat týmu smutnou novinu a domluvil se s ní, že se v deset večer potkají v márnici. Měl tedy pouze hodinu, ale nedělal si z toho těžkou hlavu. Ať už mu matka po vši té době chtěla říct cokoli, do šedesáti minut se to určitě vejde. Ne že by to něco změnilo.

„Máš hezký byt,“ podotkla, usrkávala kávu a držela hrnek, jako by to byla kotva. Callanach nereagoval. Na stanici sešel z kanceláře po schodech k vrátnici v jakémsi oparu, přesvědčený, že jde o záměnu totožnosti nebo že si z něho nevybíravě vystřelili jeho lidi, kteří netušili, že se pohybují na tenkém ledě. Ale byla to ona. Oblečená v černém, tmavé vlasy stále dlouhé, ale protkané šedinami. V mládí to byla kráska, ale teď jí pod očima ležely těžké stíny a koutky úst měla svěšené, jako by byly přichycené k bradě. Oči nespustila ze svých bot, když ho zdravila.

„Lucu,“ řekla. „Můžeme si promluvit?“

„Dobře, Véronique,“ odpověděl a otevřel jí dveře na ulici vědom si toho, že ji odtamtud musí dostat. V jeho novém životě pro ni nebylo

místo. Nechtěl vzpomínat na to, jak byla u něj v kanceláři, a nemohl se přimět, aby jí říkal mami. Tou už nebyla, to mu dala dostatečně najevo svojí dezercí. Dovedl ji ke svému autu a slábnoucí dopravní špičkou projeli beze slova. A teď seděla u něj doma a on netušil, co jí říct a co by mu asi tak mohla chtít.

„Projíždíš tudy?“ promluvil a vyhlédl z okna.

„Budu tady asi týden,“ odpověděla. „Jsem ubytovaná v Radissonu.“

„Takže tu jsi na dovolené?“ zeptal se.

„Ne,“ odvětila a konečně odložila kabelku na podlahu. „Přijela jsem za tebou, Lucu. Jsem ráda, že ti to tu vyšlo. Líbí se ti ve Skotsku?“

„Chybí mi Francie,“ přiznal. „Ale už jsem si zvykl. Hodně tu přší a rok mi trvalo, než jsem přivykl tomu přízvuku.“

Nato si Véronique dovolila se pousmát a pravou ruku natáhla k levé, aby se chytila za snubní prsten. Stále ho nosila, ačkoliv otec byl již desítky let po smrti. Callanachovi byly tehdy jen čtyři roky a pamatoval si pouze, že to byl velký muž s tichým hlasem, vždy laskavý a neustále usměvavý. Vzpomínky na něj měl zamlžené.

„Když tvůj otec mluvil příliš rychle, taky jsem jeho skotskému přízvuku nerozuměla, ani po letech, co jsme byli spolu. Pořád je pro mě těžké se sem vracet,“ poznamenala.

„Proč ses vrátila?“ zeptal se.

Véronique si jednou rukou promnula oči. Počkal. Nebylo to těžké. Čekal už tak dlouho, že pár minut navíc nehrálo roli.

„Nikdy jsem nechtěla, aby to takhle dopadlo,“ začala. „Kdybych to všechno mohla vzít zpátky, udělala bych to.“

„To je všechno?“ ozval se Callanach chladným, tichým hlasem. „Přijela jsi mi říct, že lituješ, jak to celé dopadlo?“

„Bylo to složité,“ řekla pohrávající si s lemem své sukně. „Byl jsi tak uzavřený, vůbec jsi o tom všem se mnou nechtěl mluvit a potom zveřejnili ty důkazy z lékařské zprávy. A když tě poprvé vyslychali, nijak ses nebránil...“

„To neznamená, že jsem byl vinen,“ namítl.

„Nešlo jen o tebe,“ poznamenala a oči se jí zalily slzami; roztřesenou rukou sáhla do kabelky a vylovila kapesník.

„O koho ještě šlo? O tebe? Styděla ses za mě? Kdy přesně jsi mě postavila před soud a uznala mě vinným? Ještě než jsi přijela do Lyonu, nebo jsi počkala, až ti vyložím svoji verzi událostí, než jsi mě odepsala?“ Zvyšoval hlas, ale mluvil pomalu, aby měla jeho slova co největší dopad. Čekal téměř celé dva roky na to, aby jí řekl, co si myslí, a nehodlal to teď uspěchat.

„Vyhledala mě Astrid. Nikdy jsem nepřišla na to, jak ti to říct,“ pokračovala. „Tou dobou už jsi se mnou stejně nemluvil a já nevěděla, jak s tím začít. Tak jsem odjela. Potom jsem viděla fotky jejích zranění. Někdo mi je dal do pošty.“

„Ty jsi mluvila s Astrid a nikdy jsi mi o tom neřekla? To jste se nějak domlouvaly?“

„Ne, ne, Lucu, to bych nikdy neudělala. Musela mě jednou sledovat, když jsem vyšla od tebe z bytu. Šla jsem nakupovat a ta žena mě zastavila na ulici. Řekla, že si se mnou musí promluvit o tom případu. Nejdřív jsem si myslela, že je to novinářka nebo třeba někdo ze státního zastupitelství. Myslela jsem, že se tě budu moct zastat, změnit její názor, tak jsme šly na kávu. Už jsme seděly, když mi řekla, jak se jmenuje. Zvedla jsem se k odchodu, ale varovala mě, že když odejdu, udělá ti to ještě těžší. Nahnalo mi to takový strach, že jsem si zase sedla a řekla, že ji vyslechnu.“

„Myslím, že dál už nic slyšet nechci,“ přerušil ji. „Jak jsi mohla být tak hloupá?“

„Zdála se být tak klidná. Nedokázala jsem v ní vidět ženu, kterou jsi popisoval. Byla tichá, konzervativně oblečená, vlasy svázané, nenalíčená. Pamatuju si, jak jsem si říkala, že to nemůže být ona. Řekla mi, že mi chce jen vysvětlit, jak to bylo z jejího pohledu, prostě se vypovídat. Pořád mi běželo hlavou, že když ji nechám to ze sebe dostat, možná to obvinění stáhne. Zdálo se mi, že to za deset minut mého času stojí.“

„Potom, co jsem ti vylíčil, jak je manipulativní? Tu její posedlost mnou?“ divil se Callanach a přešel k oknu, kde se zadíval do černé nicoty a snažil se v odrazu nevidět matku.

„Všechny stopy ukazovaly na tebe. Svému nejlepšímu příteli jsi řekl, že k těm škrábancům jsi přišel v posilovně. Nikomu jsi neřekl, že tě napadla Astrid. Soused slyšel, jak jsi jí předtím, než jsi od ní z bytu odešel, nadával. Kousek po kousku se důkazy proti tobě vršily a nic z toho, co jsi řekl, tu situaci nevylepšilo. Já se jen snažila pomoci,“ vysvětlovala Véronique, založila si ruce a začala se lehce kolébat dopředu a dozadu.

„Tak co se stalo?“ zeptal se. „Protože ať už ses snažila o cokoliv, určitě mi to nijak neulehčilo. Astrid to obvinění stáhla až v den začátku soudu a ani tehdy neřekla pravdu a nepřiznala, že si to celé vymyslela. Musel jsem protrpět další čtyři měsíce, kdy se na mě všichni dívali jako na sexuálního predátora.“

„Já vím,“ vykoktala. „Já vím. A je mi to strašně líto. Kéž bych to tak mohla vrátit...“

„Víš co, já tohle nezvládnou,“ skočil jí do řeči Luc. „Myslel jsem, že jo, ale je to moc těžké. Nevím, čeho jsi chtěla dosáhnout tím, že mi to povíš, ale určitě mi to nijak nepomáhá. Jestli jsi jela takovou dálku, abys ulevila svému svědomí, tak ses přepočítala.“

„O to nejde,“ namítla Véronique, hodila kabelku na pohovku a postavila se. „Ulevit svědomí, to ano. Chápu, že nemáš důvod mi odpustit. Asi to od tebe nikdy nemůžu čekat. Ale když jsem s ní mluvila... bolelo mě to, Lucu. Byla tak uvěřitelná. Byla jako zvíře sražené autem, zhroutená do sebe, zlomená. Nesnesla jsem být uprostřed toho všeho. Byl jsi tak odtazžitý a vzteklý.“

„Co bys sakra čekala od falešně obviněného?“ bránil se.

„Lucu, já se ti snažím vysvětlit, že v takových situacích se nechovám zrovna nejrozumněji. Věděla jsem, že ti nemůžu říct, že jsem s ní mluvila. Potom přišla lékařská zpráva o všech těch vnitřních zraněních, modřinách po těle. Měla pod nehty tvoji kůži. Nevěděla jsem, co si

o tom mám myslet. Tak jsem utekla. Věděla jsem, že v tomhle stavu jsem ti spíš na škodu, tak jsem odjela. Víím, že to není dostatečně dobrý důvod. Nemůžu to ničím omluvit. Ale opravdu mě to mrzí.“

„Mrzí tě to? Řekněme, že tu omluvu přijmu. Řekněme, že zohledním, jak dobrá a nebezpečná herečka Astrid byla. Ale potom, potom co jsi mě nechala, abych vyhlídce mnohaletého vězení čelil sám, jsi mi přestala psát. Nezavolala jsi. Když mi konečně řekli, že jsem volný, napsal jsem ti. I dopisy se mi vrátily neotevřené. To ti půlhodinová přednáška od Astrid vážně stačila k tomu, abys opustila vlastního syna?“

„Tou dobou jsem už byla úplně mimo. Prosím tě, věř mi, chtěla jsem to s tebou probrat. Chtěla jsem se hned rozjet zpátky za tebou, obejmout tě a být matkou, kterou jsem ti měla být vždycky, ale styděla jsem se. Nebyla jsem dost silná. Nechala jsem se ovládnout vlastními potřebami a pocity. Místo tebe jsem dala na první místo sebe a... jak se člověk může vlastnímu dítěti podívat do očí, když tohle udělá? Já to nedokázala. Věděla jsem, že si tě už nezasloužím.“

„To máš pravdu,“ souhlasil s ní. „Nezasloužíš. Nenechám se do téhle černé díry zase stáhnout. Zavřel jsem za tím dveře. Za Astrid, za tou vazební noční můrou, za neloajlností mých přátel. Za tebou. Nebudu se tím zase trápit, jen aby ses zbavila svojí provinilosti. Dal jsem se dohromady, ačkoliv to bylo to poslední, po čem jsem toužil. Přestěhoval jsem se do jiné země, prošel dalším výcvikem, donutil jsem se podívat do zrcadla a teprve tady začínám nový život. Ať už potřebuješ cokoli, ať už ode mě chceš cokoli, nemůžu ti to dát. Měli bychom jít. Hodím tě do hotelu. Musím na pozdní poradu ohledně výsledků jedné pitvy.“

„Lucu, já jen potřebuju trochu víc času,“ pronesla matka a sehnula se pro kabelku, ale stále postávala mezi konferenčním stolem a pohovkou. „Není to lehké.“

„To je mi líto, ale měla jsi času víc než dost,“ odvětil. „Vážně už musím jít.“ Podržel jí otevřené dveře, a mezitím co si oblékala kabát, pročítal zprávy na telefonu.

Véronique se rozhlédla po bytě. „Nemáš tu žádné fotky,“ podotkla. „Musel jsem si vybudovat nový život bez vzpomínek. Nemá cenu dívat se na vylhané obrázky,“ řekl a vyšel do chodby, ruku nataženou, aby dveře držely otevřené.

„Ani na otce?“ divila se Véronique. „Tohle by se mu nelíbilo.“

„Chceš tím říct, že ty by ses mu takhle nelíbila?“ utrl se na ni.

Véronique se odvrátila, zaťaté pěsti strčila do kapes a nahrbila záda. Rychle kolem Callanacha prošla a dala se po schodišti dolů. Dohonil ji až na chodníku, kde jí otevřel dveře auta.

„Není třeba,“ odmítla. „Půjdu pěšky. Bude to pro obě strany jednodušší.“

„Ano,“ odpověděl. „To tedy rozhodně bude.“ Obrnil se, naposledy se na ni podíval a odjel.

KAPITOLA

OSMÁ

S Avou se potkal na parkovišti městské márnice. Opřená o auto čekala, až zaparkuje.

„Chceš si o tom promluvit?“ zeptala se, když vystoupil.

„Ne,“ odmítl. „Jak to vzali?“

„Jsou pořád v šoku. Většina lidí na oddělení se s šéfem dostala do úzkého kontaktu. Myslím, že mezi nimi panuje tichá shoda, že ho zabil odchod do důchodu po tom infarktu. Léta byl přímo uprostřed dění a skončil u členství v golfovém klubu a na dietě, kterou nesnášel. Nebyla to zrovna odpovídající náhrada za adrenalin a čistou whisky, na které byl zvyklý. Tak pojďme dovnitř. Ailsa se tu kvůli nám zdržela déle.“

Vešli do márnice, jejíž nemocničně chemický odér se vznášel už před vstupními prosklenými dveřmi, jako by vydával pachové varování, ať přicházející zanechají veškeré naděje venku. Soudní lékařka Ailsa Lambertová byla ve své kanceláři, její unaveně vyhlízející asistent si natáhl kabát a popřál jim dobrou noc. Ava zaklepala.

„Ailso,“ zavolala Ava. „Můžeme dovnitř?“

„Pojďte,“ vyzvala je. „Nabídla bych vám oběma skleničku, ale alkohol jsem v budově zakázala. Jestli jsem ho ale někdy potřebovala, tak...“ zarazila se a vzala do ruky složku označenou jako Šéfinšpektor George Begbie. „Tak začněme. Jsem si naprosto jistá, že příčinou Georgeovy smrti byla otrava oxidem uhelnatým. Uvnitř ani venku jsem nenašla žádná zranění ani nic jiného, co by s tímto závěrem bylo v rozporu. Zítra budou vyzvednuty vzorky na toxikologii a odeslány na analýzu, ale už jsem otestovala aspoň jeho krev na alkohol. Byl střízlivý. Nemyslím

tím jen pod hranicí tolerance. Chci říct, že v krvi vůbec žádný alkohol neměl. Když se rozhodl vzít si život, udělal to při plném vědomí.“

„Něco ho k tomu muselo přimět,“ poznamenala Ava. „Nenašla jsi známky jiného onemocnění? Nic, kvůli čemu by ztratil veškerou naději a věřil, že jediným řešením je sebevražda?“

„Nemá žádný nádor, všechny orgány – i vzhledem k tomu slabému srdci – fungují vcelku dobře. Zavolala jsem jeho obvodáče. Před nedávnem byl na preventivní prohlídce, dělala mu i veškeré krevní testy a další rozborů. Všechno v pořádku. Dle jejích záznamů byl George v dobrém rozpoložení, netrpěl změnami nálad, neměl problémy se spánkem ani se zažíváním, dokonce i cholesterol mu klesal. Údajně plánoval nějakou dovolenou jako překvapení pro manželku k výročí. Ta lékařka je oba měla v péči už léta. Je v šoku stejně jako my,“ vysvětlila Ailsa.

„Takže odjel na pobřeží, připojil na výfuk hadici, sedl si a pomalu umíral s vědomím toho, že mu Glynis doma chystá večeři. Navzdory té prázdné lahvi whisky byl naprosto střízlivý a nevíme, že by měl nějaké obtíže. Prokristapána, Ailsa, to nedává smysl,“ namítla Ava.

„Toho jsem si vědomá,“ ujistila ji Ailsa. „Pak tu jsou ty šrámy na vnitřní straně levého zápěstí.“ Překlikla obrazovku na detail dotyčné části těla. „Na téhle fotce je to zřetelnější než naživo, protože jsme byli schopni částečně vyfiltrovat barvu. Tady je vidět, že to velké N tvoří tři samostatné čáry. Zasahují dost hluboko do epidermu a každou tvoří několik škrábanců vedle sebe. To malé c je oblouk, také několikrát opakovaný.“ Opět klikla a objevilo se zvětšené c. „Tady ve vrchní části křivky zasahuje šrám tak hluboko, že se na tom místě objevila krev. Muselo to vyžadovat značnou sílu, když na to neměl žádný nástroj nebo nějaký jiný předmět.“

„Neměl?“ ozval se Callanach. „Chceš tím říct, že...“

„Vyškrábal to nehtem na pravém ukazováku. Našli jsme pod ním kousičky kůže, viditelné i bez mikroskopu. Samozřejmě jsme DNA poslali na analýzu, ale není pochyb, že to udělal sám.“

„Netuším, co má to c znamenat,“ podotkla Ava. „Už jsem viděla oběti otravy oxidem uhelnatým, ale o tom, co se s nimi děje před smrtí, moc nevím. V jakém musel být stavu, když se auto začalo plnit těmi výfukovými plyny?“

„Cítil se čím dál víc omámeně, dezorientovaně. Muselo mu dělat potíže se na něco soustředit a určitě mu muselo být na zvracení,“ odpovíděla Ailsa.

„Což možná zapříčinilo odlišnou velikost těch písmen,“ uvažovala Ava. „Možná měla být obě velká.“

„Myslíš, že to jsou iniciály?“ připojil se Callanach. Ava přikývla. „Napadá tě někdo?“

„Takhle z hlavy ne,“ řekla. „Ráno tím pověřím Trippa.“

„Avo,“ ozvala se tiše Ailsa. „Nic tady nesvědčí o cizím zavinění. Tentokrát se nejedná o zločin, ale o tragédii. Pro jeho rodinu to je strašná rána, ale v mojí zprávě nebude o žádných podezřelých okolnostech řeč.“

„To nemyslíš vážně,“ protestovala Ava. „Naprosto se to přičítá jeho povaze a k tomu ty škrábance na zápěstí...“

„Ty mohly vzniknout kdykoliv předtím, pár hodin před smrtí, a nemusí s ní vůbec souviset. Nebo možná svědčí o tom, že v té době už nebyl při zdravém rozumu. Nedokládají cizí zavinění.“

„Ale určitě ospravedlňují hlubší prošetření,“ trvala na svém Ava. „Nehodlám to přijmout jako jasnou sebevraždu.“

„Bylo mi nařízeno, abych dala do kopie komisařku Overbeckovou,“ řekla Ailsa. „Nemám na vybranou. Počkám na výsledky toxikologie, ale zatím se na základě svých zjištění přikláním k tomu, aby bylo tělo převezeno k pohřbu či kremaci. Pro jeho rodinu by to bylo jenom další trápení. Není důvod to protahovat.“

„Ailso, vždyť to můžeš nechat chvíli otevřené. Víím, že ano. Jestli jako šéfkámořníka nemůžu rozhodnout, co se prošetří a co ne, tak...“

„Avo,“ vložil se do toho Callanach. „Nemůžeš po doktorce Lambertové chtít, aby ve zprávě uvedla cokoli jiného než svoje stanovisko.“

S tou manželkou má pravdu. Glynis musí mít prostor se se ztrátou vyrovnat. Když z té smrti uděláme něco, čím není, bude to pro ni jen těžší.“

„Máš pravdu,“ ustoupila Ava. Zhluboka se nadechla a pomalu vydechla. „Omlouvám se, Ailso, nepřijela jsem tě do něčeho tlačit. Jen to potřebuju nějak pochopit. Lucu, co jsi to potřeboval probrat?“ zeptala se ho a odvrátila přitom pohled.

„Lily Eustisovou. Tu mladou ženu nalezenou na Artušově sedle. Máte k ní něco nového?“ otázal se a snažil se nedat najevo, že si dělá starost o Avu.

Ailsa Lambertová si těžkou hlavu z vlastního jednání jako vždy vůbec nedělala a během Callanachovy řeči Avu neskrývaně propalovala pohledem. „Lily, ano, chudák holka. Teď večer jsem mluvila s rodiči. Budou potřebovat víc odpovědí, než jim můžu dát, ale příčinou smrti bylo v podstatě plošné selhání orgánů následkem hypotermie. Což není překvapením. V prosinci v noci na vrcholu kopce byl takový konec takřka nevyhnutelný. Ale byla jsem se na místě činu podívat a někdo tam rozdělal malý oheň. Ten ji nějakou dobu mohl držet v teple.“

„Byla nalezena nahá,“ namítl Callanach. „Byl by potřeba pořádný táborák, aby ji v těch podmínkách udržel v teple.“

„Ta nahota by mohla být výsledkem podchlazení,“ prohlásila Ailsa. „Říká se tomu paradoxní svlékání. Člověk je se zvyšujícím se chladem čím dál dezorientovanější a začne se svlékat, čímž urychlí ztrátu tepla.“

„Takže ji tam nikdo nedovlekl násilím?“ zjišťoval Callanach.

„Můžu ti říct, že ji nikdo nenapadl, násilně ani sexuálně. Nemá žádná zranění způsobená sebeobranou ani jiná zranění. Byla to zdravá dívka, dobrý svalový tonus, prakticky žádný tuk...“ zmlkla.

„Zníš váhavě,“ poznamenal Callanach. „Něco ti na tom nesedí?“

„Asi to nic nebude,“ odvětila Ailsa a tūkala přitom do počítače. „Ale pokud bychom měli spekulovat, řekněme, že jsem ve stadiu středního až těžkého podchlazení, svlékla jsem se a oblečení rozházela po kopci. V jakém jsem mentálním stavu?“

„Jsi rozrušená. Patrně máš strach. Respektive jsi úplně bez sebe,“ uvažoval Callanach.

„Přesně tak,“ souhlasila Ailsa a ukázala na jinou fotografii na obrazovce. Lily Eustisová na ni ležela na zemi tak, jak ji viděl poprvé, na zádech, nahá, tělo nabírající čím dál tmavší odstín modré, paže rozhozené, jako kdyby zrovna usnula.

„A co tím chceš říct, Ailso?“ zeptala se Ava.

„Tady nevypadá rozrušeně a úplně bez sebe, ne?“ podotkla Ailsa. „Vypadá, jako by byla jen trošičku unavená a rozhodla se, že si na chvíli zdřímne. Není skrčená, zkroucená, není vidět, že by kolem sebe nějak tloukla. Nenese žádné známky syndromu, který se v těchto situacích před smrtí někdy může vyskytnout a projevuje se tím, že se člověk choulí do klubíčka, hledá si úkryt, snaží se co nejvíce zmenšit povrch svého těla. Pod nehty nemá nic nečekaného. Žádná hlína, žádná kůže. Na těle má jedinou stopu, dvoucentimetrový otisk zipu na břiše.“

Callanach se podíval na vlastní poznámky. „V záznamech je uvedené, že měla džínsy na zip. Máme je mezi důkazy.“

„Přesně tak. Jako by s tím zipem dlouho zápasila, možná se jí v tom stavu zhoršila koordinace a tiskla ten kov do břicha, když se snažila si džínsy svléct. Kromě toho je mimořádně čistá, jako by se jí během chladnutí a umírání nic drastického nepříhodovalo.“

„To říkáš, jako by na tom bylo něco špatného,“ vyštěkla Ava. „To máme doufat, že se jí stalo něco traumatického?“

„No jistě,“ odpověděla Ailsa a přešla Avin podrážděný tón. „Lidským instinktem je vzdorovat smrti, utíkat před nebezpečím. Schovat se, nebo zemřít, tak se chování pod vlivem toho syndromu vystihuje. Pozice těla, to, jak leží, mi nedává smysl.“ Ava si ztěžka povzdechla. „Lilyina toxikologie zítra odejde se vzorky George Begbieho. Předtím, než dostanu výsledky, bych nerada dělala nějaké závěry.“

„Pokud jsi přesvědčená, že zemřela na hypotermii, proč dělat toxikologickou analýzu?“ zjišťoval Callanach.

„Obsah žaludku něčím nepatrně zapáchal. S jistotou nedokážu stanovit čím a vzhledem k širokému spektru jídel a nápojů je to obtížné určit, ale zdálo se mi, že jí také cítím něco podivného na kůži. Ucítila jsem to jen letmo. Jakmile byla z vaku venku, bylo to pryč. Jak jsem řekla, nebudu se teď dohadovat.“

„Dobře,“ řekl Callanach. „Z čeho děláte tu toxikologii?“

„Z vlasů, jater, žluče, sklivce a samozřejmě z obsahu žaludku. Krev a moč jsou standardní. A pro jistotu ještě z pár kosterních vzorků,“ odpověděla. „Dál prozatím s jejím případem nehnu. Otázky?“

Oba zavrtěli hlavou a Ava měla navlečený kabát, ještě než Ailsa vypnula počítač. Callanach se s ní rozloučil a Ava mezitím vyšla na chodbu.

„Avo,“ zavolal a doběhl ji, když prudce zatlačila do dveří vedoucích na parkoviště. „Byla jsi na Ailsu trochu drsná.“

„Vyhodnocovala jsem případy,“ prohlásila.

„To vím, ale Ailsa pracovala se šéfem déle než kdokoliv jiný z oddělení. Kdyby měla pocit, že je nějaké podezření na místě, nenechala by to být.“

„Skončil jsi?“ zeptala se. Callanach se neobtěžoval odpovědět. „Dobře. Mám ještě práci a ty jsi měl náročný den. Měl bys jet domů. Zítra ráno zajed' za Lilyinými rodiči. Pak mi nech na stole hlášení.“

„Ano, šéfová,“ odpověděl. Tentokrát se ho nenamáhala opravit, nastoupila do auta a rychle odjela.